

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního senátu)

17. února 2017*

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Omezující opatření přijatá vůči Íránu s cílem zabránit šíření jaderných zbraní — Zmrazení finančních prostředků — Námitka protiprávnosti — Právní základ — Zneužití pravomoci — Právo na obhajobu — Legitimní očekávání — Právní jistota — *Ne bis in idem* — Překážka věci pravomocně rozsouzené — Přiměřenost — Zjevně nesprávné posouzení — Základní práva“

Ve spojených věcech T-14/14 a T-87/14,

Islamic Republic of Iran Shipping Lines, se sídlem v Teheránu (Írán), a další žalobkyně, jejichž názvy jsou uvedeny v příloze, zastoupené F. Randolphem, QC, P. Pantelisem, solicitor, M. Lester, barrister, a M. Taher, solicitor,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené M. Bishopem a V. Piessevauxem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou D. Gauci a T. Scharfem, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci ve věci T-87/14,

jejichž předmětem je ve věci T-14/14 žaloba založená na článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Rady 2013/497/SZBP ze dne 10. října 2013, kterým se mění rozhodnutí 2010/413/SZBP o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2013, L 272, s. 46), a nařízení Rady (EU) č. 971/2013 ze dne 10. října 2013, kterým se mění nařízení (EU) č. 267/2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2013, L 272, s. 1), v rozsahu, v němž se tyto akty týkají žalobkyň, a ve věci T-87/14 jednak žaloba založená na článku 277 SFEU znějící na určení nepoužitelnosti rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 a jednak žaloba založená na článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Rady 2013/685/SZBP ze dne 26. listopadu 2013, kterým se mění rozhodnutí 2010/413/SZBP o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2013, L 316, s. 46), a prováděcího nařízení Rady (EU) č. 1203/2013 ze dne 26. listopadu 2013, kterým se provádí nařízení (EU) č. 267/2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2013, L 316, s. 1), v rozsahu, v němž se tyto akty týkají žalobkyň,

TRIBUNÁL (první senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, I. Pelikánová (zpravodajka) a E. Buttigieg, soudci,

* Jednací jazyk: angličtina.

vedoucí soudní kanceláře: L. Grzegorzcyk, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. července 2016,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, Islamic Republic of Iran Shipping Lines (dále jen „IRISL“), která je společností Íránské islámské republiky zajišťující námořní dopravu, a deset dalších entit, jejichž názvy jsou uvedeny v příloze, jsou íránskými společnostmi, s výjimkou IRISL Europe GmbH, která je německou společností. Všechny tyto společnosti působí v odvětví námořní dopravy.
- 2 Projednávané věci spadají do kontextu omezujících opatření zavedených za účelem vyvinutí tlaku na Íránskou islámskou republiku, aby ukončila jadernou činnost, která představuje riziko šíření jaderných zbraní, a vývoj nosičů jaderných zbraní (dále jen „šíření jaderných zbraní“).
- 3 Dne 26. července 2010 byly názvy žalobkyň zařazeny na seznam obsažený v příloze II rozhodnutí Rady 2010/413/SZBP ze dne 26. července 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu a o zrušení společného postoje 2007/140/SZBP (Úř. věst. 2010, L 195, s. 39).
- 4 V důsledku toho byly názvy žalobkyň zařazeny prováděcím nařízením Rady (EU) č. 668/2010 ze dne 26. července 2010, kterým se provádí čl. 7 odst. 2 nařízení č. 423/2007 (Úř. věst. 2010, L 195, s. 25), na seznam obsažený v příloze V nařízení Rady (ES) č. 423/2007 ze dne 19. dubna 2007 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2007, L 103, s. 1).
- 5 Zařazení názvu IRISL na seznam obsažený v příloze II rozhodnutí 2010/413 se zakládalo na následujících důvodech, které jsou v podstatě totožné s důvody uvedenými v příloze V nařízení č. 423/2007:

„IRISL je zapojena do přepravy vojenského nákladu, včetně vývozu zakázaného nákladu z Íránu. Tři takové incidenty, které byly jasným porušením, byly oznámeny výboru Rady bezpečnosti OSN pro sankce proti Íránu. Vazby IRISL na šíření zbraní a materiálu byly takové povahy, že [Rada bezpečnosti OSN] vyzvala státy, aby prováděly kontrolu plavidel IRISL, mají-li důvodné podezření, že převážejí zakázané zboží podle rezolucí Rady bezpečnosti OSN 1803 a 1929.“
- 6 Zařazení názvů ostatních žalobkyň bylo odůvodněno tím, že se jednalo o společnosti vlastněné či ovládané IRISL nebo jednající na její účet.
- 7 Nařízení č. 423/2007 bylo zrušeno nařízením Rady (EU) č. 961/2010 ze dne 25. října 2010 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2010, L 281, s. 1) a nařízení č. 961/2010 bylo následně zrušeno nařízením Rady (EU) č. 267/2012 ze dne 23. března 2012 o omezujících opatřeních vůči Íránu (Úř. věst. 2012, L 88, s. 1). Názvy žalobkyň byly zařazeny na seznam obsažený v příloze IX nařízení č. 267/2012 a důvody pro zařazení jejich názvů na seznam nebyly změněny.
- 8 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 8. října 2010 podaly žalobkyně žalobu, kterou se domáhaly zrušení zařazení svých názvů do přílohy II rozhodnutí 2010/413 a přílohy V nařízení č. 423/2007. V průběhu řízení upravily svá návrhová žádání a domáhaly se zejména zrušení zařazení svých názvů do přílohy IX nařízení č. 267/2012.

- 9 Rozsudkem ze dne 16. září 2013, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a další v. Rada (T-489/10, dále jen „rozsudek IRISL“, EU:T:2013:453), Tribunál žalobě podané žalobkyněmi vyhověl.
- 10 Zprvce Tribunál konstatoval, že Rada Evropské unie právně dostačujícím způsobem neodůvodnila své tvrzení, že IRISL chováním, které je jí vytýkáno, napomáhala osobě, subjektu nebo orgánu zařazeným na seznam při porušování ustanovení příslušné unijní právní úpravy a příslušných rezolucí Rady bezpečnosti Organizace spojených národů (dále jen „Rada bezpečnosti“) ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413, čl. 16 odst. 2 písm. b) nařízení č. 961/2010 a čl. 23 odst. 2 písm. b) nařízení č. 267/2012. Zadruhé byl Tribunál toho názoru, že Rada neprokázala, že IRISL tím, že třikrát přepravila vojenský materiál v rozporu se zákazem stanoveným v odstavci 5 rezoluce Rady bezpečnosti 1747 (2007), podporovala šíření jaderných zbraní ve smyslu čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413, čl. 7 odst. 2 nařízení č. 423/2007, čl. 16 odst. 2 písm. a) nařízení č. 961/2010 a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012. Zatřetí měl Tribunál za to, že i za předpokladu, že by jiné žalobkyně než IRISL byly společnostmi IRISL skutečně vlastněny či ovládány nebo jednaly na její účet, tato okolnost neodůvodňuje, aby byla vůči nim přijata a zachována omezující opatření, neboť IRISL nebyla platně označena za subjekt podporující šíření jaderných zbraní.
- 11 Rozhodnutím 2013/497/SZBP ze dne 10. října 2013, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2013, L 272, s. 46), Rada nahradila čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 následujícím textem, který stanoví zmrazení finančních prostředků [přímo nebo nepřímě náležejících, vlastněných, držených či ovládaných] těmito osobami a subjekty:

„[O]sobami a subjekty, které nejsou uvedeny v příloze I a které se podílejí na iránských jaderných činnostech, jež by mohly ohrozit nešíření, nebo na vývoji nosičů jaderných zbraní nebo jsou s těmito činnostmi přímo spojeny nebo je podporují, i prostřednictvím pořízování zakázaných věcí, zboží, vybavení, materiálů a technologií, nebo osobami či subjekty, které jednájí jejich jménem [jednají na jejich účet] nebo na jejich příkaz, nebo subjekty, které jsou těmito osobami vlastněny nebo ovládány, a to i nedovolenými prostředky, nebo osobami [a subjekty], které se vyhýbaly ustanovením rezolucí Rady bezpečnosti [...] č. 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) a 1929 (2010) nebo tohoto rozhodnutí nebo je porušovaly, nebo které napomáhaly určeným osobám či subjektům vyhýbat se jim nebo je porušovat, jakož i dalšími příslušníky a subjekty iránských revolučních gard nebo společnosti IRISL a subjekty, které jsou jimi vlastněny nebo ovládány, nebo osobami a subjekty, které jednájí jejich jménem [jednají na jejich účet], nebo osobami a subjekty, které poskytují pojištění nebo jiné podstatné služby [jim] [nebo subjektům, které jsou jimi vlastněny nebo ovládány nebo jednají na jejich účet,] přičemž tyto osoby nebo subjekty jsou uvedeny v příloze II.“

- 12 Rada v důsledku toho nahradila nařízením (EU) č. 971/2013 ze dne 10. října 2013, kterým se mění nařízení č. 267/2012 (Úř. věst. 2013, L 272, s. 1), čl. 23 odst. 2 písm. b) a e) nařízení č. 267/2012 následujícím textem, který stanoví zmrazení finančních prostředků osob, subjektů a orgánů označených jako:

„b) fyzické nebo právnické osoby, subjekty či orgány, které se vyhýbaly ustanovením tohoto nařízení, rozhodnutí [2010/413] nebo rezolucí Rady bezpečnosti [...] č. 1737 (2006), č. 1747 (2007), č. 1803 (2008) a č. 1929 (2010) nebo je porušovaly nebo napomáhaly osobám, subjektům či orgánům uvedeným na seznamu vyhýbat se jim nebo je porušovat;

[...]

e) právnické osoby, subjekty či orgány, které jsou vlastněny nebo ovládány [IRISL], nebo fyzické či právnické osoby, subjekty nebo orgány jednající jejím jménem [jednající na jejich účet], nebo fyzické či právnické osoby, subjekty nebo orgány, které společnosti IRISL nebo subjektům jí ovládaným, vlastněným či jednajícím jejich jménem [jednajícím na její účet] poskytují pojištění nebo jiné důležité služby.“

- 13 V dopise ze dne 22. října 2013 Rada společnosti IRISL oznámila, že má za to, že IRISL byla zapojena do přepravy materiálu souvisejícího se zbraněmi z Íránu, čímž porušila odstavec 5 rezoluce Rady bezpečnosti 1747 (2007), a že tedy splňuje kritérium stanovené v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a v čl. 23 odst. 2 písm. b) nařízení č. 267/2012, jež se týká osob a subjektů, které se vyhýbaly některým rezolucím Rady bezpečnosti nebo je porušovaly. Informovala ji tedy o svém záměru opětovně zařadit její název na seznamy osob a subjektů, na které se vztahují omezující opatření, obsažené v příloze II rozhodnutí 2010/413 a v příloze IX nařízení č. 267/2012 (dále jen „sporné seznamy“).
- 14 V dopisech s datem buď 22. nebo 30. října 2013 Rada každé z ostatních žalobkyn oznámila, že má z různých důvodů za to, že splňují kritéria stanovená v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a v čl. 23 odst. 2 písm. e) nařízení č. 267/2012, jež se týkají subjektů, které jsou vlastněny nebo ovládány IRISL nebo jednají na její účet nebo jí poskytují důležité služby (dále jen „kritéria týkající se subjektů majících vazby na IRISL“). Informovala je tedy o svém záměru opětovně zařadit jejich názvy na sporné seznamy.
- 15 V dopise ze dne 15. listopadu 2013 IRISL Radě odpověděla, že opětovné zařazení jejího názvu na sporné seznamy na základě stejných skutkových tvrzení je na základě rozsudku ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), protiprávní. Zdůraznila, že prokázala, že nikdy nebyla zapojena do šíření jaderných zbraní, a že materiál nenakládá, ale přepravuje, a že z tohoto důvodu neví, co je na jejích plavidlech přepravováno a nemůže za to nést odpovědnost. Společnost IRISL požádala Radu, aby jí poskytla informace a dokumenty, na kterých založila své rozhodnutí o opětovném zařazení.
- 16 V dopisech s datem buď 15. nebo 19. listopadu 2013 každá další žalobkyně Radě odpověděla a uvedla důvody, proč mají za to, že opětovné zařazení jejich názvů na sporné seznamy je na základě rozsudku ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), protiprávní. Požádaly Radu, aby jim poskytla informace a důkazy, na kterých založila své rozhodnutí o opětovném zařazení.
- 17 Rozhodnutím Rady 2013/685/SZBP ze dne 26. listopadu 2013, kterým se mění rozhodnutí 2010/413 (Úř. věst. 2013, L 316, s. 46), byly názvy žalobkyn opětovně zařazeny na seznam obsažený v příloze II rozhodnutí 2010/413.
- 18 Prováděcím nařízením Rady (EU) č. 1203/2013 ze dne 26. listopadu 2013, kterým se provádí nařízení č. 267/2012 (Úř. věst. 2013, L 316, s. 1), byly proto názvy žalobkyn opětovně zařazeny na seznam obsažený v příloze IX nařízení č. 267/2012.
- 19 Opětovné zařazení názvu IRISL na sporné seznamy se opíralo o následující důvody:
- „[I]RISL je zapojena do přepravy materiálu souvisejícího se zbraněmi z Íránu, čímž porušuje odstavec 5 rezoluce Rady bezpečnosti [...] 1747(2007). V roce 2009 byla výboru Rady bezpečnosti [...] pro sankce proti Íránu oznámena tři jasná porušení této rezoluce.“
- 20 Zařazení názvů ostatních žalobkyn na sporné seznamy se opíralo o následující důvody:
- pokud jde o Hafize Darya Shipping Co.: „Společnost [Hafize Darya Shipping Lines (HDSL)] převzala jako skutečný vlastník řadu plavidel společnosti [IRISL]. HDSL tudíž jedná jménem [jedná na účet] IRISL.“;
 - pokud jde o Khazar Sea Shipping Lines Co.: „Khazar Shipping Lines je vlastněna společností IRISL.“;
 - pokud jde o IRISL Europe: „IRISL Europe GmbH (Hamburg) je vlastněna společností IRISL.“;

- pokud jde o Qeshm Marine Services & Engineering Co., dříve IRISL Marine Services and Engineering Co.: „IRISL Marine Services and Engineering Company je ovládána společností IRISL.“;
 - pokud jde o Irano Misr Shipping Co.: „Irano Misr Shipping Company poskytuje společnosti IRISL jakožto její zprostředkovatel v Egyptě důležité služby.“;
 - pokud jde o Safiran Payam Darya Shipping Co.: „Společnost Safiran Payam Darya (SAPID) převzala jako skutečný vlastník řadu plavidel společnosti [IRISL]. Jedná tudíž jménem [na účet] společnosti IRISL.“;
 - pokud jde o Marine Information Technology Development Co., dříve Shipping Computer Services Co.: „Shipping Computer Services Company je ovládána společností IRISL.“;
 - pokud jde o Rahbaran Omid Darya Ship Management Co., též Soroush Sarzamin Asatir (SSA): „Společnost Soroush Sarzamin Asatir (SSA) provozuje a spravuje řadu plavidel společnosti [IRISL]. Jedná tudíž jménem [na účet] společnosti IRISL a poskytuje jí důležité služby.“;
 - pokud jde o Hoopad Darya Shipping Agency, též South Way Shipping Agency Co. Ltd: „Way Shipping Agency Co Ltd řídí provoz kontejnerového terminálu v Íránu a poskytuje jménem [poskytuje na účet] společnosti IRISL služby členům posádek v Bandar Abbas. South Way Shipping Agency Co Ltd tudíž jedná jménem [na účet] společnosti IRISL.“;
 - pokud jde o Valfajr Shipping Line Co.: „Společnost Valfajr 8th Shipping Line je vlastněna společností IRISL.“
- 21 V dopise ze dne 27. listopadu 2013 Rada informovala IRISL o svém rozhodnutí opětovně zařadit její název na sporné seznamy a odpověděla na její žádost o přístup ke spisu. Rada uvedla, že rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 zavedla v návaznosti na rozsudek ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), kritérium týkající se osob a subjektů, které se vyhýbaly ustanovením příslušných rezolucí Rady bezpečnosti nebo je porušovaly, což ji opravňuje opětovně zařadit název IRISL na sporné seznamy. Rada odmítla tvrzení IRISL, že nemá přehled o nákladech přepravovaných jejími plavidly a nenese za ně odpovědnost. Rada dodala, že vzhledem k tomu, že IRISL je vlastněna íránskou vládou a je největší íránskou námořní společností, existuje zjevné nebezpečí, že její plavidla budou využívána k přepravě zakázaných materiálů a zboží v rozporu s příslušnými rezolucemi Rady bezpečnosti. Rovněž uvedla, že je věcí IRISL přijmout veškerá možná opatření k zajištění toho, aby její plavidla nebyla využívána k přepravě zakázaného zboží, a to i nad rámec běžné praxe v odvětví námořní dopravy, a že několik zjevných porušení, na nichž se podílela plavidla společnosti IRISL, bylo oznámeno Výboru OSN pro sankce proti Íránu (dále jen „Výbor pro sankce“).
- 22 V dopisech ze dne 27. listopadu 2013 Rada informovala každou z ostatních žalobkyň o svém rozhodnutí opětovně zařadit jejich názvy na sporné seznamy a odpověděla na jejich žádost o přístup ke spisu. Rada uvedla, že vzhledem k tomu, že IRISL splňuje nové kritérium zavedené rozhodnutím 2013/497 a nařízením č. 971/2013 a že její název byl na tomto základě opětovně zařazen na sporné seznamy, opětovné zařazení názvů ostatních žalobkyň je rovněž odůvodněno, neboť jsou vlastněny nebo ovládány IRISL nebo jednají na její účet nebo jí poskytují důležité služby.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 23 Návrhy došlými kanceláři Tribunálu ve dnech 6. ledna a 7. února 2014 podaly žalobkyně projednávané žaloby.

- 24 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 5. května 2014 podala Evropská komise návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady ve věci T-87/14. Usnesením ze dne 1. července 2014 předseda prvního senátu Tribunálu toto vedlejší účastenství povolil. Komise předložila spis vedlejšího účastníka dne 6. srpna 2014. Žalobkyně předložily vyjádření k tomuto spisu ve stanovené lhůtě.
- 25 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (první senát) o zahájení ústní části řízení.
- 26 V rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu Tribunálu vyzval Tribunál účastnice řízení ve věcech T-14/14 a T-87/14, aby předložily dokumenty a odpověděly na některé otázky. Účastnice řízení této výzvě vyhověly ve stanovených lhůtách.
- 27 Po vyslechnutí účastnic řízení byly usnesením ze dne 27. ledna 2016 projednávané věci spojeny pro účely ústní části řízení a rozsudku.
- 28 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 12. července 2016.
- 29 Ve věci T-14/14 žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 v rozsahu, v němž se jich tyto akty týkají;
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení.
- 30 Ve věci T-87/14 žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- na základě článku 277 SFEU určil, že rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 nejsou použitelná;
 - zrušil rozhodnutí 2013/685 a prováděcí nařízení č. 1203/2013 v rozsahu, v němž se jich tyto akty týkají;
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení.
- 31 Ve věcech T-14/14 a T-87/14 Rada navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu;
 - uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.
- 32 Ve věci T-87/14 Komise navrhuje, aby Tribunál žalobu zamítl.

Právní otázky

1. K věci T-14/14

- 33 Žalobkyně se žalobou domáhají zrušení rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 v rozsahu, v němž kritéria pro zařazení na seznamy osob a subjektů, na které se vztahují omezující opatření, obsažené v těchto aktech zmiňují IRISL a každý subjekt, který má na poslední uvedenou společnost vazby. Žalobkyně tvrdí, že Rada nemohla v rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 zahrnout mezi kritéria pro zařazení na seznamy skutečnost, že se jedná o: právnickou osobu, subjekt nebo orgán, které jsou vlastněny nebo ovládány IRISL, nebo fyzickou či právnickou osobu, subjekt či orgán

jednající na účet IRISL, nebo fyzickou či právnickou osobu, subjekt či orgán, které společnosti IRISL nebo subjektům jí ovládaným, vlastněným či jednajícím na její účet poskytují pojištění nebo jiné důležité služby. Žalobkyně tvrdí, že na základě rozsudku ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), nemohla Rada přijmout ani zachovat kritéria, která výslovně odkazují na vazby na IRISL, neboť Tribunál rozhodl, že zapsání názvu IRISL je protiprávní a že vazba na tuto společnost nepostačuje k odůvodnění zápisu.

- 34 Podle judikatury platí, že unijní soud může kdykoliv bez návrhu rozhodnout, zda jsou splněny nepominutelné podmínky řízení, mezi něž patří rozsah jeho pravomoci a podmínky přípustnosti žaloby (viz rozsudek ze dne 4. června 2014, Hemmati v. Rada, T-68/12, nezveřejněný, EU:T:2014:349, bod 29 a citovaná judikatura).
- 35 V projednávané věci je třeba bez návrhu posoudit zaprvé pravomoc Tribunálu rozhodnout o návrhových žádáních znějících na částečné zrušení rozhodnutí 2013/497 a zadruhé přípustnost návrhových žádání znějících na částečné zrušení nařízení č. 971/2013.

K návrhu na částečné zrušení rozhodnutí 2013/497

- 36 Žalobkyně se v podstatě domáhají zrušení čl. 1 bodu 2 rozhodnutí 2013/497 v rozsahu, v němž nahrazuje čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413.
- 37 Je třeba uvést, že tato ustanovení byla přijata na základě článku 29 SEU, který se týká společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP) ve smyslu článku 275 SFEU. Podle čl. 275 druhého pododstavce SFEU ve spojení s čl. 256 odst. 1 SFEU je přitom Tribunál příslušný rozhodovat pouze o žalobách podaných za podmínek stanovených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, které se týkají přezkumu legality rozhodnutí, jimiž se stanoví omezující opatření vůči fyzickým nebo právnickým osobám, přijatých Radou na základě hlavy V kapitoly 2 Smlouvy o EU. Soudní dvůr uvedl, že pokud jde o akty přijaté na základě ustanovení týkajících se SZBP, je to právě individuální povaha uvedených aktů, která v souladu s čl. 275 druhým pododstavcem SFEU a čl. 263 čtvrtým pododstavcem SFEU poskytuje přístup k unijnímu soudu (rozsudky ze dne 4. června 2014, Sina Bank v. Rada, T-67/12, nezveřejněný, EU:T:2014:348, bod 38, a ze dne 4. června 2014, Hemmati v. Rada, T-68/12, nezveřejněný, EU:T:2014:349, bod 31).
- 38 Omezující opatření stanovená v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 jsou opatřeními s obecnou působností, neboť se vztahují na objektivně určené situace a kategorii osob vymezených obecně a abstraktně jako „osoby a subjekty [...], jak jsou uvedeny v příloze II rozhodnutí 2010/413“. Toto ustanovení proto nelze kvalifikovat jako „rozhodnutí, jimiž se stanoví omezující opatření vůči fyzickým nebo právnickým osobám“ ve smyslu čl. 275 druhého pododstavce SFEU. Na tento závěr nemá vliv skutečnost, že žalobkyně uvedly, že napadají toto ustanovení pouze v rozsahu, v němž se jich týká. Nemá na něj vliv ani skutečnost, že název IRISL je v tomto ustanovení zmíněn, neboť toto ustanovení se netýká přímo IRISL, ale subjektů, které jsou s touto společností spjaty a jsou vymezeny obecně a abstraktně na základě objektivních kritérií. Okolnost, že uvedené ustanovení bylo použito na žalobkyně, totiž nemění jeho právní povahu aktu s obecnou působností. „[R]ozhodnutí, [jímž] se stanoví omezující opatření vůči fyzickým nebo právnickým osobám“, ve smyslu čl. 275 druhého pododstavce SFEU je třeba v projednávané věci spatřovat v aktu, kterým byly názvy žalobkyň opětovně zařazeny do přílohy II rozhodnutí 2010/413, ve znění rozhodnutí 2013/685, ode dne 27. listopadu 2013 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. června 2014, Sina Bank v. Rada, T-67/12, nezveřejněný, EU:T:2014:348, bod 39).
- 39 Bod návrhových žádání znějící na zrušení čl. 1 odst. 2 rozhodnutí 2013/497 v rozsahu, v němž nahrazuje čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413, tedy není v souladu s pravidly, která v čl. 275 druhém pododstavci SFEU upravují pravomoc Tribunálu. Tento bod návrhových žádání je tudíž třeba odmítnout, neboť byl předložen soudu, který nemá pravomoc o něm rozhodnout.

K návrhu na částečné zrušení nařízení č. 971/2013

- 40 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 76 písm. d) jednacího řádu musí žaloba obsahovat předmět sporu, což znamená, že tento předmět musí být dostatečně přesně definovaný, aby žalovaný účastník mohl v tomto ohledu účelně uplatnit důvody na svou obranu a Tribunál mohl porozumět návrhům žalobce.
- 41 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně v žalobě výslovně neuvádí ustanovení nařízení č. 971/2013, jejichž zrušení se domáhají.
- 42 Z argumentů uvedených v žalobě však vyplývá, že žalobkyně se domáhají pouze zrušení ustanovení nařízení č. 971/2013, která se týkají kritérií pro zařazení na seznam, jež zmiňují IRISL a každý subjekt, který má na tuto společnost vazby. V žalobě jsou výslovně uvedena pouze ustanovení čl. 1 písm. c) nařízení č. 971/2013, která nahrazují ustanovení čl. 23 odst. 2 písm. e) nařízení č. 267/2012.
- 43 Je tedy třeba – podobně jako to učinila Rada v žalobní odpovědi – dospět k závěru, že návrh žalobkyně na zrušení se týká pouze těchto ustanovení. Žalobkyně totiž v žalobě neuvádí ustanovení čl. 1 písm. a) nařízení č. 971/2013, která nahrazují čl. 23 odst. 2 písm. b) nařízení č. 267/2012, a dokonce ani nezmiňují kritérium týkající se osob, které se vyhýbaly ustanovením nařízení č. 267/2012, rozhodnutí 2010/413 nebo rezolucí Rady bezpečnosti nebo je porušovaly. Neuplatňují žádný argument, kterým by zpochybňovaly legalitu tohoto kritéria.
- 44 Žalobkyně v replice s tímto výkladem žaloby nesouhlasí a tvrdí, že kritérium uvedené v čl. 23 odst. 2 písm. b) nařízení č. 267/2012 bylo rovněž napadeno. Z bodů žaloby, na které žalobkyně odkazuje, však vyplývá, že jejich cílem je zpochybnit pouze opětovně zařazení názvu IRISL na sporné seznamy, a nikoliv legalitu kritéria, na jehož základě byla na seznamy opětovně zařazena.
- 45 Podle ustálené judikatury kromě toho platí, že i když ustanovení čl. 84 odst. 1 jednacího řádu umožňují za určitých okolností předkládat nové důvody v průběhu řízení, tato ustanovení nelze v žádném případě vykládat tak, že umožňují žalobci předložit Tribunálu nová návrhová žádání, a tudíž změnit v průběhu řízení předmět sporu (viz usnesení ze dne 30. dubna 2015, EEB v. Komise, T-250/14, nezveřejněné, EU:T:2015:274, bod 22 a citovaná judikatura).
- 46 Z toho plyne, že nové argumenty, které žalobkyně předložily poprvé v replice a podle kterých Rada protiprávně rozšířila kategorii osob, jejichž jméno může být zařazeno nebo opětovně zařazeno na sporné seznamy, když do ní zahrnula osoby nebo subjekty, které se vyhýbaly příslušným rezolucím Rady bezpečnosti nebo je porušovaly, musí být vykládány jako nový návrh na zrušení čl. 23 odst. 2 písm. b) nařízení č. 267/2012, a jsou tudíž nepřipustné.
- 47 Z výše uvedeného vyplývá, že je třeba mít za to, že návrh na částečné zrušení nařízení č. 971/2013 směřuje pouze ke zrušení čl. 1 písm. c) nařízení č. 971/2013 v rozsahu, v němž nahrazuje čl. 23 odst. 2 písm. e) nařízení č. 267/2012.
- 48 Je třeba poznamenat, že čl. 1 písm. c) nařízení č. 971/2013, který nahrazuje čl. 23 odst. 2 písm. e) nařízení č. 267/2012, byl přijat na základě článku 215 SFEU, který upravuje omezující opatření přijatá Radou v rámci vnější činnosti Unie. Podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU ve spojení s čl. 256 odst. 1 SFEU je Tribunál příslušný rozhodovat o žalobách podaných každou fyzickou nebo právnickou osobou za podmínek uvedených v čl. 263 prvním a druhém pododstavci SFEU proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti nařizovacím aktům, které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření.
- 49 Omezující opatření stanovená v čl. 23 odst. 2 písm. e) nařízení č. 267/2012 jsou opatřeními s obecnou působností, neboť se vztahují na objektivně určené situace a kategorii osob vymezených obecně a abstraktně jako osoby, subjekty a orgány uvedené v příloze IX tohoto nařízení. Toto ustanovení ke

svému uplatnění vyžaduje přijetí prováděcího opatření nebo jinými slovy individuálního aktu, který – jak vyplývá z čl. 46 odst. 2 nařízení č. 267/2012 – spočívá v tom, že jméno či název osoby, subjektu nebo orgánu uvedených v příloze IX daného nařízení jsou zařazeny na seznam nebo po provedení přezkumu ponechány na seznamu. Článek 23 odst. 2 písm. e) nařízení č. 267/2012 proto není jako takový ustanovením aktu, který by žalobkyně mohly napadnout přímo na základě čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Na tento závěr nemá vliv skutečnost, že žalobkyně uvedly, že napadají toto ustanovení pouze v rozsahu, v němž se jich týká. Okolnost, že toto ustanovení bylo použito na žalobkyně, totiž nemění jeho právní povahu aktu s obecnou působností (obdobně viz rozsudek ze dne 4. června 2014, *Sina Bank v. Rada*, T-67/12, nezveřejněný, EU:T:2014:348, bod 42). Individuálním aktem, který mohou žalobkyně přímo napadnout, je v projednávané věci akt, kterým byly jejich názvy opětovně zařazeny do přílohy IX nařízení č. 961/2010, a to od 27. listopadu 2013.

- 50 Návrhová žádání znějící na zrušení čl. 1 písm. c) nařízení č. 971/2013, který mění čl. 23 odst. 2 písm. e) nařízení č. 267/2012, tedy nesplňují podmínky přípustnosti stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU. Je tudíž třeba je odmítnout jako nepřipustná.
- 51 Z výše uvedeného vyplývá, že je třeba mít za to, že žaloba ve věci T-14/14 byla předložena soudu, který nemá pravomoc o ní rozhodnout, v rozsahu, v němž zní na částečné zrušení rozhodnutí 2013/497, a je nepřipustná v rozsahu, v němž zní na částečné zrušení nařízení č. 971/2013.

2. K věci T-87/14

- 52 Žalobkyně v prvním bodě návrhových žádání vznášejí na základě článku 277 SFEU námitku protiprávnosti rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 a v druhém bodě návrhových žádání se domáhají zrušení rozhodnutí 2013/685 a prováděcího nařízení č. 1203/2013 v rozsahu, v němž se jich tyto akty týkají.

K námitce protiprávnosti

- 53 Žalobkyně uvádí, že rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013, která mají stanovit kritéria, na základě kterých byly názvy žalobkyň zařazeny na sporné seznamy, jsou protiprávní, a musí být tudíž prohlášena za nepoužitelná na základě článku 277 SFEU. Vytýkají Radě, že přijetím rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 změnila v návaznosti na rozsudek ze dne 16. září 2013, *IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453)*, kritéria obsažená v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. b) a e) nařízení č. 267/2012 za účelem opětovného zařazení jejich názvů na sporné seznamy.
- 54 Žalobkyně tvrdí, že vzhledem k tomu, že Tribunál v rozsudku ze dne 16. září 2013, *IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453)*, rozhodl, že žádná z nich nepodporovala šíření jaderných zbraní, Rada měla odstranit kritéria odkazující na IRISL. Kritéria, která Rada zavedla v rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013, jsou podle jejich názoru nepřiměřená, čímž porušují článek 215 SFEU, a jejich cílem je obejít uvedený rozsudek tím, že jí umožňují opětovně zařadit jejich názvy na sporné seznamy se zpětným účinkem.
- 55 Podle ustálené judikatury je článek 277 SFEU vyjádřením obecné zásady, jež zaručuje každému účastníkovi řízení právo zpochybnit prostřednictvím procesní námitky, s cílem dosáhnout zrušení aktu, proti kterému může podat žalobu, platnost dřívějších aktů orgánů, které představují právní základ napadeného aktu, pokud tento účastník řízení neměl podle článku 263 SFEU právo podat přímou žalobu proti těmto aktům, jejichž důsledky je tak účastník dotčen, aniž by měl možnost podat proti nim žalobu na neplatnost (rozsudek ze dne 25. dubna 2013, *Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise*, T-526/10, EU:T:2013:215, bod 24). Obecný akt, jehož protiprávnost je tvrzena, musí být přímo nebo nepřímo použitelný ve věci projednávané v rámci žaloby a musí existovat přímá právní

vazba mezi napadeným individuálním rozhodnutím a dotčeným obecným aktem (viz rozsudek ze dne 10. července 2014, *Moallem Insurance v. Rada*, T-182/13, nezveřejněný, EU:T:2014:624, bod 25 a citovaná judikatura).

- 56 Pokud jde o IRISL, její název byl opětovně zařazen na sporné seznamy na základě čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a čl. 23 odst. 2 písm. b) nařízení č. 267/2012 z důvodu, že porušila ustanovení rezoluce Rady bezpečnosti 1747 (2007).
- 57 Co se týče ostatních žalobkyň, jejich názvy byly zařazeny na sporné seznamy na základě kritérií týkajících se subjektů majících vazby na IRISL.
- 58 Je tudíž třeba mít za to, že námitka protiprávnosti, kterou vznesly žalobkyně, je přípustná pouze v rozsahu, v němž usiluje o to, aby v případě IRISL bylo určeno, že rozhodnutí 2013/497 je nepoužitelné v rozsahu, v němž v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 zavedlo kritérium umožňující zmrazení finančních prostředků osob a subjektů, které se vyhýbaly rezoluci Rady bezpečnosti 1747 (2007) nebo ji porušovaly (dále jen „kritérium týkající se nedodržování rezoluce 1747“), a nařízení č. 971/2013 je nepoužitelné v rozsahu, v němž toto kritérium zavedlo v čl. 23 odst. 2 písm. b) nařízení č. 267/2012, a v případě ostatních žalobkyň bylo určeno, že rozhodnutí 2013/497 je nepoužitelné v rozsahu, v němž nahradilo čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413, a nařízení č. 971/2013 je nepoužitelné v rozsahu, v němž nahradilo čl. 23 odst. 2 písm. e) nařízení č. 267/2012.
- 59 Žalobkyně na podporu své námitky protiprávnosti rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 v podstatě uplatňují pět důvodů, z nichž první vychází z neexistence právního základu, druhý z porušení jejich legitimního očekávání a zásad právní jistoty, *ne bis in idem* a překážky věci pravomocně rozsouzené, třetí ze zneužití pravomoci, čtvrtý z porušení jejich práva na obhajobu a pátý z porušení jejich základních práv, zejména práva na vlastnictví a práva na ochranu dobré pověsti.

K prvnímu důvodu, jenž vychází z neexistence právního základu

- 60 Žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 postrádají právní základ. Rada neuvedla, že pro změnu kritérií v roce 2013 existuje objektivní důvod související s omezujícími opatřeními přijatými vůči íránskému jadernému programu. Článek 215 SFEU však umožňuje uložit omezující opatření pouze v případě, jsou-li nezbytná a přiměřená cíli, kterého má být dosaženo v rámci SZBP a kterým je zabránit financování šíření jaderných zbraní v Íránu.
- 61 Je třeba uvést, že právním základem rozhodnutí 2013/497 je článek 29 SEU a právním základem nařízení č. 971/2013 je článek 215 SFEU. Je třeba mít za to, že v tomto prvním důvodu žalobkyně ve skutečnosti tvrdí, že změny zavedené rozhodnutím 2013/497 a nařízením č. 971/2013 jsou v rozporu se zásadou proporcionality.
- 62 Pokud jde o soudní přezkum dodržování zásady proporcionality, Soudní dvůr rozhodl, že unijnímu normotvůrci je třeba přiznat širokou posuzovací pravomoc v oblastech, které z jeho strany předpokládají rozhodnutí politické, ekonomické a sociální povahy a v rámci nichž má provést komplexní posouzení. Soudní dvůr z toho dovodil, že legalita opatření přijatého v této oblasti může být dotčena pouze zjevně nepřiměřeným charakterem takového opatření ve vztahu k cíli, kterého chce příslušný orgán dosáhnout (rozsudky ze dne 28. listopadu 2013, *Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 120, a ze dne 1. března 2016, *National Iranian Oil Company v. Rada*, C-440/14 P, EU:C:2016:128, bod 77).
- 63 Rovněž je třeba připomenout, že cílem rozhodnutí 2010/413 a nařízení č. 267/2012 je zabránit šíření jaderných zbraní a vyvinout tak tlak na Íránskou islámskou republiku, aby dotčnou činnost ukončila. Tento cíl zapadá do obecnějšího rámce snah spojených se zachováním míru a mezinárodní

bezpečnosti, a je v důsledku toho legitimní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 124 a citovaná judikatura).

- 64 Kritérium, které bylo právním základem zařazení názvu IRISL na sporné seznamy, je třeba odlišit od kritéria týkajícího se ostatních žalobkyň.

– Pokud jde o IRISL

- 65 Je třeba připomenout, že v návaznosti na rozsudek ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), Rada změnila rozhodnutím 2013/497 kritérium uvedené v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a nařízením č. 971/2013 kritérium uvedené v čl. 23 odst. 2 písm. b) nařízení č. 267/2012 tak, aby se již netýkala pouze osob a subjektů, které napomáhaly osobě nebo subjektu vyhýbat se ustanovením některých rezolucí Rady bezpečnosti nebo je porušovat, ale i osob a subjektů, které se jim vyhýbaly nebo je porušovaly.
- 66 Rovněž je třeba připomenout, že název IRISL byl opětovně zařazen na sporné seznamy rozhodnutím 2013/685 a prováděcím nařízením č. 1203/2013 z důvodu, že tato společnost porušila ustanovení odstavce 5 rezoluce Rady bezpečnosti 1747 (2007).
- 67 V odstavci 5 rezoluce Rady bezpečnosti 1747 (2007) je uvedeno, že Rada „[r]ozhodla, že Írán nesmí přímo nebo nepřímo poskytovat, prodávat nebo přepravovat ze svého území nebo prostřednictvím svých státních příslušníků nebo plavidel plujících pod jeho vlajkou či jeho letadel žádnou zbraň nebo související materiál a že všechny státy musí zakázat, aby jejich státní příslušníci pořízovali toto zboží od Íránu nebo aby bylo toto zboží pořízováno od Íránu prostřednictvím lodí plujících pod jejich vlajkou nebo jejich letadel, ať již toto zboží pochází z íránského území, či nikoliv“. V rámci boje proti šíření jaderných zbraní Rada bezpečnosti touto rezolucí rozšířila působnost omezujících opatření vůči Íránu, když zakázala pořízování zbraní a souvisejícího materiálu od Íránu. Tato rezoluce má zajistit, aby íránský jaderný program sloužil výlučně mírovým účelům, a bránit tomu, aby Írán vyvíjel citlivé technologie na podporu svého jaderného a raketového programu.
- 68 Je třeba uvést, že rezoluce Rady bezpečnosti 1747 (2007) je zmíněna v bodě 2 odůvodnění rozhodnutí 2010/413. Obecná unijní pravidla, která stanoví přijetí omezujících opatření, přitom musí být vykládána ve světle znění a předmětu rezolucí Rady bezpečnosti, které provádí (rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, Bank Melli Iran v. Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, bod 104).
- 69 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, není cílem omezujících opatření vůči Íránu pouze zabránit financování šíření jaderných zbraní v Íránu, ale obecně vyvinout tlak na Írán, aby ukončil jadernou činnost, jež by mohla ohrozit nešíření, nebo vývoj nosičů jaderných zbraní.
- 70 Kritérium zavedené rozhodnutím 2013/497 a nařízením č. 971/2013 tím, že stanoví zmrazení finančních prostředků osob, které se v rozporu s rezolucí 1747 (2007) podílely na dodávkách, prodeji nebo převodu zbraní nebo souvisejícího materiálu do Íránu, spadá do právního rámce jasně vymezeného cíli sledovanými právními předpisy upravujícími omezující opatření vůči Íránu.
- 71 Kritérium týkající se nedodržování rezoluce 1747 musí být tedy podle judikatury uvedené v bodě 62 výše považováno za přiměřené cíli spočívajícímu v boji proti šíření jaderných zbraní, který sledují rozhodnutí 2010/413 a nařízení č. 267/2012, a dodržuje tudíž zásadu proporcionality.
- 72 Kromě toho je třeba uvést, že Tribunál již rozhodl, že zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů subjektu, který napomáhal osobám, subjektům či orgánům uvedeným na seznamu obcházet nebo porušovat ustanovení rozhodnutí 2010/413, nařízení č. 961/2010, nařízení č. 267/2012 nebo rezolucí Rady bezpečnosti 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) et 1929 (2010), souvisí s cílem

rozhodnutí 2010/413 a nařízení č. 267/2012, který je uveden v bodě 63 výše. Tribunál měl za to, že zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů subjektů, v jejichž případě bylo uznáno, že poskytly takovou pomoc označenému subjektu, je za těchto okolností nezbytné a vhodné k zajištění účinnosti systému omezujících opatření zavedeného rozhodnutím 2010/413 a nařízením č. 267/2012 a k zajištění toho, aby tato opatření nebyla obcházena (rozsudek ze dne 6. září 2013, *Europäisch-Iranische Handelsbank v. Rada*, T-434/11, EU:T:2013:405, bod 192).

73 V případě kritéria týkajícího se nedodržování rezoluce 1747 to platí tím spíše.

– *Pokud jde o ostatní žalobkyně*

74 Pokud jde o kritéria týkající se subjektů majících vazby na IRISL, je třeba nejprve uvést, že žalobkyně neuplatňují žádný konkrétní argument proti přiměřenosti těchto kritérií ve vztahu k cílům SZBP.

75 Jak přitom již Soudní dvůr rozhodl, jsou-li zmrazeny finanční prostředky subjektu, existuje nezanedbatelné riziko, že tento subjekt bude vyvolávat tlak na subjekty, které vlastní nebo ovládá, za účelem obcházení účinku opatření, která se ho týkají, takže zmrazení finančních prostředků těchto subjektů je nezbytné a vhodné k zajištění účinnosti přijatých opatření a toho, že tato opatření nebudou obcházena (rozsudek ze dne 13. března 2012, *Melli Bank v. Rada*, C-380/09 P, EU:C:2012:137, bod 58).

76 Je třeba mít za to, že toto riziko obcházení existuje rovněž v případě, že subjekt, jehož finanční prostředky jsou zmrazeny, přenesse některé ze svých činností na jiné podniky nebo jiné subjekty, které sice nejsou tímto subjektem vlastněny, ale jednají na jeho účet nebo vykonávají jeho jménem nějakou důležitou činnost.

77 Z toho plyne, že kritéria týkající se subjektů majících vazby na IRISL nejsou svévolná, ale byla Radou přijata v rámci široké posuzovací pravomoci, která jí je přiznána, a vychází z nezanedbatelného rizika, že subjekt, jehož finanční prostředky jsou zmrazeny, bude obcházet omezující opatření. Je třeba mít za to, že tato kritéria jsou v souladu se zásadou proporcionality.

78 První důvod musí být tudíž zamítnut.

K druhému důvodu, jenž vychází z porušení legitimního očekávání žalobkyň, jakož i zásad právní jistoty, ne bis in idem a překážky věci pravomocně rozsouzené

79 Žalobkyně uvádí, že rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 porušují jejich legitimní očekávání a zásady právní jistoty, *ne bis in idem* a překážky věci pravomocně rozsouzené. Mají za to, že v návaznosti na rozsudek ze dne 16. září 2013, *IRISL* (T-489/10, EU:T:2013:453), Rada nemohla zavést nová kritéria umožňující zařadit jejich názvy na sporné seznamy.

80 Zprv je třeba připomenout, že Tribunál sice v uvedeném rozsudku zrušil zařazení názvů žalobkyň do přílohy II rozhodnutí 2010/413 a přílohy IX nařízení č. 267/2012, avšak naproti tomu nerozhodoval o platnosti kritérií uvedených v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a v čl. 23 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 267/2012 ve znění použitelném na skutkový stav projednávané věci.

81 Žalobkyně tudíž neprávem tvrdí, že Rada měla v návaznosti na rozsudek ze dne 16. září 2013, *IRISL* (T-489/10, EU:T:2013:453), odstranit kritéria týkající se IRISL a že nemohla zachovat kritéria týkající se subjektů majících vazby na IRISL.

- 82 Zadruhé Tribunál v bodě 64 uvedeného rozsudku rozhodl, že pokud má Rada za to, že jí použitelná právní úprava neumožňuje dostatečně účinně bojovat proti šíření jaderných zbraní, je oprávněna ji jakožto normotvůrce upravit – s výhradou přezkumu legality vykonávaného unijním soudem – tak, aby rozšířila případy, v nichž mohou být omezující opatření přijata.
- 83 I když je kromě toho pravda, že v rozsudku ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), byly účinky zařazení názvů žalobkyň na seznamy zachovány odchýlně od článku 280 SFEU až do uplynutí lhůty stanovené v čl. 60 druhém pododstavci statutu Soudního dvora Evropské unie, tedy do uplynutí lhůty k podání kasačního opravného prostředku stanovené v čl. 56 prvním pododstavci uvedeného statutu, je nicméně nutno konstatovat, že pokud uvedená lhůta uplynula, uvedený zápis byl se zpětnou účinností odstraněn z právního řádu, jako kdyby nikdy neexistoval (viz rozsudek ze dne 24. května 2016, Good Luck Shipping v. Rada, T-423/13 a T-64/14, EU:T:2016:308, bod 79 a citovaná judikatura).
- 84 Tribunál totiž může stanovit dobu, po kterou jsou odloženy účinky zrušení aktu, aby Radě umožnil zhojit zjištěná porušení tím, že případně stanoví nová obecná kritéria zařazení osob nebo subjektů, na které se vztahují omezující opatření, na seznam a přijme nová omezující opatření týkající se zmrazení finančních prostředků dotyčného subjektu do budoucnosti. Je třeba nicméně zdůraznit, že uvedená nová obecná kritéria zařazení na seznam i uvedená nová omezující opatření neumožňují dodatečně legalizovat opatření, o jejichž protiprávnosti bylo rozhodnuto rozsudkem Tribunálu (rozsudek ze dne 24. května 2016, Good Luck Shipping v. Rada, T-423/13 a T-64/14, EU:T:2016:308, bod 80).
- 85 Z toho plyne, že žalobkyně nemohou tvrdit, že Rada nemohla v návaznosti na rozsudek ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), zavést nová kritéria umožňující zařadit jejich názvy na sporné seznamy, a to tím spíše, že z přezkumu prvního důvodu vyplývá, že kritérium týkající se nedodržování rezoluce 1747 a kritéria týkající se subjektů majících vazby na IRISL, jež jsou uvedena v rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013, jsou v souladu s cíli rozhodnutí 2010/413 a nařízení č. 267/2012.
- 86 Zatřetí žalobkyně rovněž neprávem tvrdí, že Rada změnila kritéria uvedená v rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 za účelem zařazení jejich názvů na seznamy se zpětnou účinností.
- 87 Rozsudkem ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), byly totiž akty, které vedly k prvnímu zařazení názvů žalobkyň na sporné seznamy, se zpětnou účinností odstraněny z právního řádu, takže se má za to, že názvy žalobkyň nebyly v období předcházejícím uvedenému rozsudku na těchto seznamech nikdy zapsány.
- 88 Rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 vstoupily v platnost dnem jejich zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, tedy dne 12. října 2013. Od tohoto data je možný jakýkoli zápis na základě kritérií obsažených v těchto aktech. Stačí přitom konstatovat, že opětovné zařazení názvů žalobkyň na sporné seznamy, k němuž došlo rozhodnutím 2013/685 a prováděcím nařízením č. 1203/2013, vstoupilo v platnost dne 27. listopadu 2013. Žalobkyně nevysvětlují, jakým způsobem změna kritérií rozhodnutím 2013/497 a nařízením č. 971/2013 podle jejich názoru umožnila zařadit jejich názvy na sporné seznamy se zpětnou účinností.
- 89 Pokud jde o argument žalobkyň, že mohly mít za to, že v návaznosti na rozsudek ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), nebudou při neexistenci nových důkazů nově zařazeny na sporné seznamy, jeho cílem je zpochybnit platnost zařazení jejich názvů na tyto seznamy, k němuž došlo rozhodnutím 2013/685 a prováděcím nařízením č. 1203/2013, a bude tedy zkoumán v rámci druhého bodu návrhových žádání.
- 90 Z výše uvedeného vyplývá, že Rada přijetím rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 neporušila legitimní očekávání žalobkyň ani zásady právní jistoty, *ne bis in idem* a překážky věci pravomocně rozsouzené. Druhý důvod musí být tudíž zamítnut.

Ke třetímu důvodu, jenž vychází ze zneužití pravomoci

- 91 Žalobkyně uvádí, že rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 neodůvodněně a nepřiměřeně „diskriminují“ společnost IRISL. Tyto texty uvádí jmenovitě IRISL za účelem obejítí rozsudku ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), a nikoliv za účelem boje proti íránskému jadernému programu. Rada podle jejich názoru zneužila své pravomoci, když přijala rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 a když uložila omezující opatření vůči společnosti IRISL a ostatním žalobkyním s cílem obejít uvedený rozsudek.
- 92 Podle judikatury platí, že akt je stížen vadou spočívající ve zneužití pravomoci pouze tehdy, když se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukáže, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (viz rozsudek ze dne 14. října 2009, Bank Melli Iran v. Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, bod 50 a citovaná judikatura).
- 93 Z přezkumu prvního důvodu vyplývá, že změny kritérií zavedené rozhodnutím 2013/497 a nařízením č. 971/2013 jsou v souladu s cíli spočívajícími v boji proti šíření jaderných zbraní.
- 94 Z přezkumu druhého důvodu kromě toho vyplývá, že z rozsudku ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), nelze dovodit, že uvedený rozsudek zakázal přijetí či zachování kritérií s obecnou působností, jako je kritérium týkající se nedodržování rezoluce 1747 nebo kritéria týkající se subjektů majících vazby na IRISL. Otázka, zda názvy žalobkyň mohly být platně zařazeny na sporné seznamy na základě těchto kritérií, spadá pod přezkum druhého bodu návrhových žádání.
- 95 Rada tudíž nezneužila své pravomoci, když přijala rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013, a třetí důvod musí být zamítnut.

Ke čtvrtému důvodu, jenž vychází z porušení práva na obhajobu

- 96 Žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 porušují jejich právo na obhajobu, neboť jim Rada nesdělila svůj záměr vložit do rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 kritéria přímo odkazující na IRISL. Rada jim neposkytla žádný dokument vysvětlující, z jakého důvodu by vložení takových kritérií mohlo být legální, a neumožnila jim odpovědět.
- 97 Stačí uvést, že právo být vyslechnut v kontextu správního řízení týkajícího se konkrétní osoby, které musí být zajištěno i při neexistenci jakékoliv právní úpravy týkající se řízení, nelze přenést do kontextu postupu podle článku 29 SEU a postupu podle článku 215 SFEU, které stejně jako v projednávané věci vedou k přijetí opatření s obecnou působností (obdobně viz rozsudek ze dne 11. září 2002, Alpharma v. Rada, T-70/99, EU:T:2002:210, bod 388 a citovaná judikatura).
- 98 Žádné ustanovení neukládá Radě povinnost informovat každou osobu, které se potenciálně týká nové kritérium s obecnou působností, o přijetí tohoto kritéria. Žalobkyně nemohou tvrdit, že přijetím rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 bylo porušeno jejich právo na obhajobu.
- 99 Čtvrtý důvod musí být tudíž zamítnut.

K pátému důvodu, jenž vychází z porušení základních práv, zejména práva na vlastnictví a práva na ochranu dobré pověsti

- 100 Žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 porušují jejich základní práva, zejména jejich právo na vlastnictví a právo na ochranu jejich dobré pověsti, když do kritérií pro zařazení na sporné seznamy zahrnula vazbu na IRISL a výslovně tuto společnost jmenovala. Z rozhodnutí

2013/497 a nařízení č. 971/2013 vyplývá, že IRISL a subjekty, které mají vazbu na tuto společnost, jsou spjaty s šířením jaderných zbraní, což je zcela neopodstatněné, neboť Tribunál v rozsudku ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), konstatoval, že tomu tak není.

- 101 Pokud jde o společnost IRISL, její název byl opětovně zařazen na sporné seznamy na základě kritéria týkajícího se nedodržování rezoluce 1747. Je třeba uvést, že toto kritérium s obecnou působností se netýká jmenovitě IRISL a liší se od kritéria uvedeného v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a v čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 267/2012, jež se týká „podpory [šíření jaderných zbraní]“, a neukládá Radě povinnost prokázat přímou či nepřímou spojitost mezi činnostmi osoby či subjektu, na které se vztahují omezující opatření, a šířením jaderných zbraní.
- 102 Pokud jde o ostatní žalobkyně, jejich názvy byly opětovně zařazeny na sporné seznamy na základě kritérií týkajících se subjektů majících vazby na IRISL. Tato kritéria nevyžadují, aby byla prokázána existence přímé či nepřímé spojitosti mezi činnostmi dotyčné osoby či subjektu a šířením jaderných zbraní.
- 103 Žalobkyně tedy nemohou tvrdit, že kritéria zavedená rozhodnutím 2013/497 a nařízením č. 971/2013 porušují jejich základní práva, neboť je propojila s šířením jaderných zbraní.
- 104 Pátý důvod musí být tudíž zamítnut.
- 105 Z výše uvedeného vyplývá, že námitka protiprávnosti rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 musí být zamítnuta.

K návrhu na zrušení rozhodnutí 2013/685 a prováděcího nařízení č. 1203/2013 v rozsahu, v němž se tyto akty týkají žalobkyň

- 106 Žalobkyně na podporu svého návrhu na zrušení uplatňují pět důvodů, z nichž první vychází z neexistence právního základu, druhý ze zjevně nesprávných posouzení, jichž se dopustila Rada, třetí z porušení práva na obhajobu, čtvrtý z porušení zásad ochrany legitimního očekávání, právní jistoty, překážky věci pravomocně rozsouzené, zásady *ne bis in idem* a zásady zákazu diskriminace a pátý z porušení jejich základních práv, zejména jejich práva na vlastnictví a práva na ochranu dobré pověsti, a z porušení zásady proporcionality.

K prvnímu důvodu, jenž vychází z neexistence právního základu

- 107 Žalobkyně uvádí, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 jsou protiprávní z důvodů uvedených v jejich námitce protiprávnosti a musí být prohlášena za nepoužitelná, postrádají rozhodnutí 2013/685 a prováděcí nařízení č. 1203/2013 právní základ.
- 108 V tomto ohledu stačí konstatovat, že vzhledem k tomu, že námitka protiprávnosti rozhodnutí 2013/497 a nařízení č. 971/2013 byla zamítnuta, první důvod musí být rovněž zamítnut.

Ke druhému důvodu, jenž vychází ze zjevně nesprávných posouzení, jichž se dopustila Rada

- 109 Žalobkyně tvrdí, že se Rada dopustila zjevně nesprávných posouzení, když rozhodla, že název IRISL a názvy ostatních žalobkyň budou opětovně zařazeny na sporné seznamy.
- 110 Účinnost soudní kontroly zaručená v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie zejména vyžaduje, aby se unijní soud při přezkumu legality důvodů, o které se opírá rozhodnutí o zápisu nebo ponechání jména či názvu osoby nebo subjektu na seznamu osob, na které se vztahují omezující opatření, ujistil o tom, zda se toto rozhodnutí, které se této osoby nebo tohoto subjektu osobně

dotýká, opírá o dostatečně pevný skutkový základ. Je proto třeba ověřit skutečnosti uváděné ve shrnutí důvodů, ze kterých uvedené rozhodnutí vychází, tak aby se soudní přezkum neomezoval na posouzení abstraktní pravděpodobnosti uváděných důvodů, ale aby se zaměřil na otázku, zda jsou tyto důvody, nebo alespoň jeden z nich, který sám o sobě postačuje k odůvodnění tohoto rozhodnutí, podložené (rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 119).

- 111 V případě zpochybnění legality je úkolem příslušného unijního orgánu, aby prokázal, že jsou důvody uplatňované vůči dotyčné osobě podložené, přičemž tato osoba není povinna předložit důkazy o opaku svědčící o tom, že uvedené důvody podložené nejsou. Je třeba, aby předložené informace a důkazy podporovaly důvody použité proti dotyčné osobě. Pokud tyto skutečnosti neumožňují konstatovat podloženost některého z důvodů, unijní soud ho nemůže přijmout jako důvod pro dotčené rozhodnutí o zápisu nebo ponechání zápisu (rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 121 až 123).

– *Pokud jde o IRISL*

- 112 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že Rada nemohla vycházet z jednání z roku 2009, a sice z incidentů týkajících se porušení rezoluce Rady bezpečnosti 1747 (2007), na kterých Rada založila zařazení názvu IRISL do aktů zrušených rozsudkem ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), aby její název opětovně zařadila na sporné seznamy v roce 2013. Tribunál v tomto ohledu v uvedeném rozsudku konstatoval, že tyto incidenty nesouvisí s šířením jaderných zbraní a nevedly k tomu, aby jí Rada bezpečnosti uložila sankce.
- 113 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že IRISL neporušila rezoluci Rady bezpečnosti, jak vyplývá z výpovědí svědků, které byly Radě předloženy před přijetím rozhodnutí 2013/685 a prováděcího nařízení č. 1203/2013. Rada nevysvětlila, z jakého důvodu tyto důkazy odmítla.
- 114 Zatřetí žalobkyně navrhuje, aby Tribunál nepřihlížel k dopisu Rady ze dne 27. listopadu 2013, ve kterém posledně uvedená doplnila nové důvody pro opětovné zařazení názvu IRISL na seznamy, které nejsou uvedeny v rozhodnutí 2013/685 a prováděcím nařízením č. 1203/2013.
- 115 Uvádí, že obsah tohoto dopisu je každopádně nesprávný. Zaprvé IRISL není vlastněna íránskou vládou, jak vyplývá ze svědectví jejího generálního ředitele. Zadruhé skutečnost, že Rada „neuznala“, že IRISL nemá povědomí o nákladech přepravovaných jejími plavidly nebo že za ně nemůže nést odpovědnost, potvrzuje zásadu objektivní odpovědnosti, která nemá právní základ. Žalobkyně v tomto ohledu uvádí, že v souladu s mezinárodními zásadami námořního práva není IRISL jakožto přepravce odpovědná za náklady, které její plavidla přepravují. Konečně společnost IRISL uznává, že by její plavidla mohla být využívána k přepravě zakázaného zboží, a zavedla přísné systémy za účelem předejití tomuto riziku, které jdou nad rámec běžné praxe v odvětví námořní dopravy.
- 116 Je třeba připomenout, že rozhodnutím 2013/685 a prováděcím nařízením č. 1203/2013 Rada rozhodla o opětovném zařazení názvu IRISL na sporné seznamy z důvodu, že tato společnost „[b]yla zapojena do přepravy materiálu souvisejícího se zbraněmi z Íránu, čímž porušuje [odstavec] 5 rezoluce [Rady bezpečnosti] 1747 (2007)“, a že „[v] roce 2009 byla výboru [Rady bezpečnosti] pro sankce proti Íránu oznámena tři jasná porušení této rezoluce“.
- 117 Nejprve je třeba uvést, že odůvodnění opětovného zařazení názvu IRISL na sporné seznamy se opírá o zjištění skutečných porušení rezoluce Rady bezpečnosti 1747 (2007). Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, je tedy toto zjištění nutně založeno na skutečnostech, které nastaly před přijetím rozhodnutí o opětovném zařazení. Rada tedy oprávněně zohlednila porušení této rezoluce Rady bezpečnosti, která byla zjištěna v roce 2009. Rada mohla mít rovněž v roce 2013 za to, že události, ke kterým došlo v roce 2009, jsou dostatečně aktuální.

- 118 Rada vycházela ze zprávy Výboru Rady bezpečnosti pro sankce za rok 2009 (dále jen „zpráva Výboru pro sankce“), který uvedl, že obdržel tři zprávy o porušení ustanovení odstavce 5 rezoluce 1747 (2007), která uvalila na Írán embargo na dovoz zbraní a souvisejícího materiálu. V této zprávě je uvedeno, že tři oznámená porušení se týkají IRISL, která si najala plavidlo přepravující materiál z Íránu do jiného státu.
- 119 Tato zpráva obsahuje upřesnění týkající se těchto tří incidentů, do kterých byla zapojena IRISL. V případě každého z těchto tří incidentů obdržel Výbor pro sankce od třetího státu informace týkající se přítomnosti podezřelého nákladu přepravovaného z Íránu do jiného státu na palubě plavidla najatého společností IRISL. Během inspekce plavidla, kterou provedly orgány státu, který skutečnosti oznámil, bylo zjištěno, že náklad obsahuje možný vojenský materiál. Tentýž stát uvedl, že náklad zajistil a vyložil a umístil jej do skladu.
- 120 Je třeba uvést, že žalobkyně neuplatňují žádný argument, který by zpochybňoval skutečnosti uvedené ve zprávě Výboru pro sankce, a sice že vojenský materiál byl zabaven na palubě plavidel, která si IRISL najala. Žalobkyně neuvádí žádný argument ani důkaz směřující k prokázání toho, že IRISL nebyla do těchto tří incidentů zapojena.
- 121 Žalobkyně pouze vycházejí z prohlášení učiněného generálním ředitelem a předsedou správní rady IRISL a z prohlášení generálního ředitele odboru IRISL pro volně ložené potraviny, která podle žalobkyň prokazují, že IRISL neporušila rezoluci Rady bezpečnosti.
- 122 Podle judikatury se činnost Soudního dvora a Tribunálu řídí zásadou volného hodnocení důkazů a jediným kritériem posouzení hodnoty předložených důkazů je jejich hodnověrnost. Pro posouzení důkazní hodnoty určitého dokumentu je kromě toho třeba ověřit pravděpodobnost informací, které jsou v něm obsaženy, a vzít v úvahu zejména původ dokumentu, okolnosti jeho vyhotovení, komu je dokument určen, a klást si otázku, zda se dokument vzhledem ke svému obsahu jeví jako smysluplný a důvěryhodný (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2012, Shell Petroleum a další v. Komise, T-343/06, EU:T:2012:478, bod 161 a citovaná judikatura).
- 123 Avšak vzhledem k tomu, že tato dvě prohlášení učinily osoby, které IRISL zaměstnává od roku 1984 nebo 1985 a které v této společnosti v současné době vykonávají ředitelské funkce, nelze jejich svědectví kvalifikovat jako odlišné od svědectví IRISL a na jejím svědectví nezávislé. Tato prohlášení byla kromě toho učiněna na žádost IRISL v souvislosti s projednávanou žalobou a jsou jí adresována.
- 124 Je tedy třeba mít za to, že tato prohlášení mají pouze slabou důkazní hodnotu.
- 125 Pokud jde kromě toho o obsah těchto prohlášení, stačí uvést, že prohlášení generálního ředitele odboru IRISL pro volně ložené potraviny neobsahuje žádný údaj týkající se třech incidentů uvedených ve zprávě Výboru pro sankce.
- 126 Dále je třeba uvést, že generální ředitel IRISL ve svém prohlášení zaprvé tvrdí, že společnost IRISL jakožto přepravce neznala povahu nákladu, který byl přepravován na třech plavidlech podílejících se na incidentech, a že byla odkázána na popis nákladu, který učinil nakládající subjekt. Zadruhé uvádí, že nebylo prokázáno, že na palubě těchto plavidel byl nalezen citlivý jaderný materiál. Zatřetí uvádí, že OSN nekonstatovala porušení rezoluce Rady bezpečnosti.
- 127 Tato tvrzení jsou totožná s argumenty, které žalobkyně uvedly v žalobě.
- 128 Je přitom třeba uvést, že argument, že IRISL neznala obsah nákladů přepravovaných jejími plavidly, je nerelevantní. Stačí totiž konstatovat, že i za předpokladu, že by IRISL nevěděla, že její plavidla přepravovala zbraně nebo vojenský materiál, to nemění nic na tom, že skutečnosti uvedené ve zprávě Výboru pro sankce prokazují, že jakožto nájemce plavidla byla „zapojena do přepravy materiálu souvisejícího se zbraněmi z Íránu“.

- 129 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, navíc kritérium týkající se nedodržování rezoluce 1747 nevyžaduje, aby incidenty odůvodňující jeho použití souvisely s šířením jaderných zbraní. Uplatnění tohoto kritéria rovněž nevyžaduje, aby osoba, na kterou se toto kritérium vztahuje, byla sankcionována Radou bezpečnosti.
- 130 Co se týče argumentu, že se Rada dopustila v dopise ze dne 27. listopadu 2013 pochybení, když uvedla, že IRISL je vlastněna íránskou vládou, tento argument je irelevantní v rozsahu, v němž tato úvaha nepatří mezi důvody pro opětovné zařazení názvu IRISL na sporné seznamy.
- 131 Konečně je také irelevantní argument žalobkyně, že Rada ve svém dopise ze dne 27. listopadu 2013 nemohla tvrdit, že existuje riziko, že plavidla IRISL budou použita pro přepravu zakázaného zboží v rozporu s rezolucemi Rady bezpečnosti, když žalobkyně prokázaly, že toto riziko neexistuje. Jak totiž uvádí samy žalobkyně, toto tvrzení není součástí odůvodnění rozhodnutí o opětovném zařazení, které vychází ze zjištění skutečných porušení rezoluce Rady bezpečnosti 1747 (2007). Toto tvrzení je pouze odpovědí Rady na připomínky, které IRISL uvedla v dopise ze dne 15. listopadu 2013. Žalobkyně tedy nemohou tvrdit, že Rada nezohlednila tyto připomínky a svědectví, které jí předložily. Tento argument je kromě toho v rozporu s tvrzením, které žalobkyně uvedly v žalobě a podle kterého uznávají existenci tohoto rizika a uvádí, že IRISL přijala opatření, aby mu předešla.
- 132 Je třeba mít tudíž za to, že Rada nepochybila, když měla za to, že IRISL byla zapojena do přepravy materiálu souvisejícího se zbraněmi z Íránu a že opětovné zařazení jejího názvu na seznamy je odůvodněné na základě kritéria týkajícího se nedodržování rezoluce 1747.
- *Pokud jde o ostatní žalobkyně*
- 133 Na úvod žalobkyně tvrdí, že vzhledem k tomu, že opětovné zařazení názvu IRISL na sporné seznamy je protiprávní, opětovné zařazení názvů ostatních žalobkyně z důvodu jejich vazby na IRISL je rovněž protiprávní.
- 134 V tomto ohledu stačí konstatovat, že vzhledem k tomu, že Rada nepochybila, když název IRISL opětovně zařadila na seznamy, musí být tento argument zamítnut.
- 135 Žalobkyně tvrdí, že se Rada dopustila řady skutkových pochybení, pokud jde o důvody, proč opětovně zařadila název každé z ostatních žalobkyně na seznamy.
- 136 Zaprvé názvy Khazar Sea Shipping Lines, IRISL Europe a Valfajr Shipping Line byly opětovně zařazeny na sporné seznamy z důvodu, že tyto subjekty jsou vlastněny IRISL.
- 137 Stačí konstatovat, že žalobkyně nezpochybňují, že tyto tři subjekty jsou vlastněny společností IRISL.
- 138 Rada tedy správně zařadila jejich název na sporné seznamy na základě kritérií týkajících se subjektů majících vazby na IRISL.
- 139 Zadruhé názvy Qeshm Marine Services & Engineering a Marine Information Technology Development byly opětovně zařazeny na sporné seznamy z důvodu, že tyto subjekty jsou ovládány společností IRISL.
- 140 Žalobkyně zpochybňují důvod týkající se těchto dvou subjektů, přičemž pouze uvádí, že tyto subjekty změnilly obchodní firmu.
- 141 Stačí uvést, že tento argument je nerelevantní. Pouhá změna obchodní firmy těchto dvou subjektů totiž nemá vliv na vlastnictví jejich kapitálu a ani na skutečnost, že jsou dceřinými společnostmi IRISL.

- 142 Rada tedy správně zařadila jejich název na sporné seznamy na základě kritérií týkajících se subjektů majících vazby na IRISL.
- 143 Zatřetí názvy Hafize Darya Shipping a Safiran Payam Darya Shipping byly opětovně zařazeny na sporné seznamy z důvodu, že tyto subjekty jednají na účet společnosti IRISL, neboť jakožto skuteční vlastníci převzaly řadu plavidel posledně uvedené společnosti.
- 144 Žalobkyně uvádí, že tyto dva subjekty nevlastní žádná plavidla a že Rada vycházela z obecných prohlášení pocházejících od zdrojů, které nejsou nezávislé a neprokazují, že jsou vlastníky plavidel. Žalobkyně mají kromě toho za to, že Rada nevysvětlila, co znamená být „skutečným vlastníkem“, ani neprokázala, že tyto dva subjekty tuto kvalifikaci splňují.
- 145 Je třeba připomenout, že Rada v dopisech ze dne 22. října 2013, které byly zaslány oběma těmto subjektům, uvedla, že skutečnost, že jakožto skuteční vlastníci převzaly řadu plavidel společnosti IRISL, je potvrzena ve zprávách vypracovaných ve dnech 12. června 2012 a 5. června 2013 skupinou odborníků OSN, která byla vytvořena rezolucí Rady bezpečnosti 1929 (2010). Rada v dopisech ze dne 27. listopadu 2013, které byly zaslány oběma těmto subjektům, upřesnila, že ve zprávě ze dne 12. června 2012 je uvedeno, že v návaznosti na rezoluci Rady bezpečnosti 1803 (2008) začala společnost IRISL převádět plavidla na Hafize Darya Shipping a Safiran Payam Darya Shipping, které s ní mají vazby, a že IRISL a společnosti, které s ní mají vazby, provedly řadu změn týkajících se zapsaných a skutečných vlastníků jejich plavidel v období od roku 2008 do přijetí rezoluce 1929 (2010). Rada doplnila, že ve zprávě ze dne 5. června 2013 bylo uvedeno, že plavidla, jejichž skutečnými vlastníky jsou IRISL, Hafize Darya Shipping a Safiran Payam Darya Shipping, v období od dubna 2012 do dubna 2013 neustále měnila název, vlajku a zapsaného vlastníka.
- 146 Je třeba uvést, že zprávy ze dne 12. června 2012 a 5. června 2013 jsou dostupné na internetové stránce Organizace spojených národů a že žalobkyně nepochybně, že se s nimi seznámily.
- 147 Ve zprávě ze dne 12. června 2012 je popsán mechanismus převodu vlastnictví plavidel společnosti IRISL na Hafize Darya Shipping a Safiran Payam Darya Shipping v návaznosti na přijetí rezoluce Rady bezpečnosti 1803 (2008), ve které byla IRISL poprvé uvedena. V této zprávě je zejména vysvětleno, že jen málo plavidel bylo přímo zapsaných pod názvem společností Hafize Darya Shipping a Safiran Payam Darya Shipping, neboť jejich plavidla byla zapsána pod názvem řady různých společností, jejichž jsou vlastníky.
- 148 Z toho jasně vyplývá, že pojmem „skutečný vlastník“, který je použit jako opak k pojmu „zapsaný vlastník“, Rada označuje subjekt, který sice není oficiálně zapsán jako vlastník plavidla, avšak je jeho „skutečným vlastníkem“ prostřednictvím společnosti, kterou vlastní a která je zapsaným vlastníkem tohoto plavidla.
- 149 Žalobkyně tudíž nemohou tvrdit, že tento pojem není jasný a že nejsou schopny porozumět tomu, v jakém rozsahu Hafize Darya Shipping a Safiran Payam Darya Shipping odpovídají této kvalifikaci.
- 150 Kromě toho je třeba uvést, že žalobkyně neuvádí žádný argument a nepředkládají žádný důkaz, který by zpochybňoval skutkové okolnosti uvedené ve zprávách ze dne 12. června 2012 a 5. června 2013. Nemohou tvrdit, že zprávy skupiny odborníků OSN pocházejí od zdrojů, které nejsou nezávislé.
- 151 Rada tedy správně zařadila název Hafize Darya Shipping a Safiran Payam Darya Shipping na sporné seznamy na základě kritérií týkajících se subjektů majících vazby na IRISL.

- 152 Začtvrté název Rahbaran Omid Darya Ship Management byl opětovně zařazen na sporné seznamy z důvodů, že jednala na účet IRISL a poskytovala jí důležité služby, neboť provozovala a spravovala řadu plavidel společnosti IRISL. Název Hoopad Darya Shipping Agency byl opětovně zařazen na sporné seznamy z důvodu, že jednala na účet IRISL, neboť řídila provoz kontejnerového terminálu v Íránu a poskytovala na účet společnosti IRISL služby členům posádek v Bandar Abbas.
- 153 Pokud jde o Rahbaran Omid Darya Ship Management, žalobkyně uznávají, že poskytuje určité služby řadě plavidel náležejících společnosti IRISL, avšak zpochybňují, že tyto služby jsou „důležité“.
- 154 Pokud jde o Hoopad Darya Shipping Agency, žalobkyně uznávají, že zajišťuje skladování pro plavidla náležející společnosti IRISL a že jedná na účet této společnosti, avšak zpochybňují „důležitost“ těchto služeb.
- 155 Stačí konstatovat, že pokud jde o Rahbaran Omid Darya Ship Management a Hoopad Darya Shipping Agency, žalobkyně buď nezpochybňují, nebo výslovně uznávají, že posledně uvedené jednají na účet společnosti IRISL.
- 156 Skutečnost, že tyto subjekty jednají na účet společnosti IRISL, je dostatečným odůvodněním opětovného zařazení jejich názvů na sporné seznamy na základě kritérií týkajících se subjektů majících vazby na IRISL.
- 157 Argumenty, jejichž cílem je zpochybnit „důležitost“ služeb, které tyto subjekty poskytují společnosti IRISL, jsou tedy nerelevantní, a to tím spíše v případě Hoopad Darya Shipping Agency, u které není poskytování důležitých služeb důvodem opětovného zařazení jejího názvu na sporné seznamy.
- 158 Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že tyto dva subjekty změnily obchodní firmu, nevysvětlují, v jakém rozsahu je tato informace relevantní pro zpochybnění důvodů, z nichž Rada vycházela při opětovném zařazení jejich názvu na sporné seznamy.
- 159 Rada tedy správně zařadila název Rahbaran Omid Darya Ship Management a Hoopad Darya Shipping Agency na sporné seznamy na základě kritérií týkajících se subjektů majících vazby na IRISL.
- 160 Zapáté název Irano Misr Shipping byl opětovně zařazen na sporné seznamy z důvodu, že poskytovala důležité služby společnosti IRISL jakožto její zástupce v Egyptě.
- 161 Žalobkyně uvádí, že Irano Misr Shipping jedná jako zástupce společnosti IRISL a poskytuje jí určité služby, avšak zpochybňují, že jsou tyto služby „důležité“.
- 162 V tomto ohledu stačí konstatovat, že tento subjekt vykonává jakožto zástupce společnosti IRISL v Egyptě činnost nezbytnou pro výkon přepravní činnosti společnosti IRISL v této zemi. Žalobkyně tedy nemohou zpochybňovat, že v rámci své činnosti poskytuje důležité služby společnosti IRISL.
- 163 Žalobkyně kromě toho v odpověď na písemnou otázku Tribunálu uvedly, že mezi služby poskytované tímto subjektem společnosti IRISL patří zejména výměna posádky, kotvení plavidel nebo vydávání konosamentů, což jsou služby důležité pro činnost společnosti zajišťující námořní přepravu.
- 164 Rada tedy správně zařadila název Irano Misr Shipping na sporné seznamy na základě kritérií týkajících se subjektů majících vazby na IRISL.
- 165 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý důvod musí být zamítnut.

Ke třetímu důvodu, jenž vychází z porušení práva na obhajobu

- 166 Žalobkyně uvádí, že Rada je v projednávané věci informovala o svém záměru opětovně zařadit jejich názvy na seznamy a o důvodech, z nichž vycházela, a poskytla jim krátkou lhůtu k podání vyjádření. Rada však porušila jejich právo na obhajobu.
- 167 Nejprve je totiž podle žalobkyň třeba uvést, že Rada oznámila skutečnosti, z nichž vycházela, až po přijetí rozhodnutí o opětovném zařazení na seznamy, takže již bylo příliš pozdě na to, aby žalobkyně předložily vyjádření a Rada je zohlednila. Dále Rada neuvedla, na jakém základě bylo odůvodněné opětovně zařadit názvy žalobkyň na sporné seznamy v listopadu 2013, a nezohlednila jejich vyjádření ani nevysvětlila, z jakých důvodů tato vyjádření zamítla. Žalobkyně dodávají, že skutečnost, že jejich vyjádření nejsou obsažena v dokumentech, které Rada zkoumala za účelem odůvodnění svého rozhodnutí o opětovném zařazení na seznamy, znamená, že je Rada nezohlednila. Konečně vzhledem k tomu, že Rada uvedla důvody pro opětovné zařazení názvu IRISL na seznamy až v dopise ze dne 27. listopadu 2013, tedy po přijetí rozhodnutí 2013/685 a prováděcího nařízení č. 1203/2013, tyto důvody nejsou relevantní. Rada měla společnosti IRISL umožnit vyjádřit se k tvrzením uvedeným v tomto dopise a měla je zahrnout mezi důvody opětovného zařazení jejího názvu na sporné seznamy obsažené v rozhodnutí 2013/685 a prováděcím nařízení č. 1203/2013.
- 168 Nejprve je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je dodržování práva na obhajobu, a zejména práva být vyslechnut v každém řízení zahájeném vůči určitému subjektu, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jeho právního postavení, základní zásadou unijního práva a musí být zajištěno i při neexistenci jakéhokoliv předpisu týkajícího se daného řízení (viz rozsudek ze dne 14. října 2009, Bank Melli Iran v. Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, bod 91 a citovaná judikatura).
- 169 Zásada dodržování práva na obhajobu vyžaduje, aby byly dotyčnému subjektu sděleny skutečnosti, na jejichž základě má být vůči němu vydán akt nepříznivě zasahující do jeho právního postavení. Dále mu musí být umožněno účelně vyjádřit své stanovisko k těmto skutečnostem (viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Bank Melli Iran v. Rada, T-35/10 a T-7/11, EU:T:2013:397, bod 82 a citovaná judikatura).
- 170 Dále je třeba uvést, že v rámci přijímání rozhodnutí, kterým se jméno osoby nebo název subjektu ponechává na seznamu osob a subjektů, proti nimž jsou namířena omezující opatření, musí Rada dodržet právo této osoby nebo tohoto subjektu být předem vyslechnuty, jestliže v rozhodnutí, kterým se ponechává jejich jméno nebo název na seznamu, vůči nim uplatní nové skutečnosti, tj. skutečnosti, které nebyly uvedeny v původním rozhodnutí o zařazení jejich jména či názvu na tento seznam (rozsudek ze dne 18. června 2015, Ipatau v. Rada, C-535/14 P, EU:C:2015:407, bod 26)
- 171 Kromě toho je třeba poznamenat, že byly-li sděleny dostatečně přesné informace umožňující dotyčnému subjektu účelně vyjádřit stanovisko ke skutečnostem zohledněným Radou v jeho neprospěch, nezahrnuje zásada dodržování práva na obhajobu povinnost Rady poskytnout z vlastního podnětu přístup k dokumentům obsaženým v jejím spise. Rada je povinna poskytnout přístup ke všem nedůvěrným správním dokumentům týkajícím se dotčeného opatření pouze na žádost dotyčné osoby (viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Bank Melli Iran v. Rada, T-35/10 a T-7/11, EU:T:2013:397, bod 84 a citovaná judikatura).
- 172 Konečně pokud jde o zásadu účinné soudní ochrany, je třeba připomenout, že tato zásada je obecnou zásadou unijního práva, která je v současnosti vyjádřena v článku 47 Listiny základních práv. Tato zásada znamená, že unijní orgán, který přijme akt, z něhož pro určitou osobu nebo pro určitý subjekt vyplývají omezující opatření, musí v co možná největším rozsahu sdělit důvody, na nichž je tento akt založen, a to buď v okamžiku jeho přijetí, nebo alespoň co možná nejdříve po jeho přijetí, aby tato osoba nebo tento subjekt mohly v příslušných lhůtách využít svého práva tento akt napadnout (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2011, Bank Melli Iran v. Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, bod 47 a citovaná judikatura).

- 173 V projednávané věci je třeba připomenout, že v dopisech s datem buď 22. nebo 30. října 2013 Rada žalobkyním sdělila, z jakých důvodů má v úmyslu opětovně zařadit jejich názvy na sporné seznamy, jakož i skutečnosti odůvodňující její názor, že každá z nich splňuje kritéria uvedená v čl. 20 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 2010/413 a v čl. 23 odst. 2 písm. b) a e) nařízení č. 267/2012 (viz body 13 a 14 výše).
- 174 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, jim Rada v těchto dopisech sdělila důvody a právní základ opětovného zařazení jejich názvu na sporné seznamy před přijetím rozhodnutí 2013/685 a prováděcího nařízení č. 1203/2013. Rada jim v těchto dopisech rovněž poskytla lhůtu k předložení vyjádření.
- 175 Kromě toho je třeba shodně s žalobkyněmi uvést, že opětovné zařazení jejich názvu na sporné seznamy vycházelo ze stejných skutkových okolností jako první zařazení, a sice v případě IRISL ze tří incidentů spojených s přepravou vojenského materiálu a v případě ostatních žalobkyň z jejich vazeb na společnost IRISL.
- 176 V dopisech s datem buď 15. nebo 19. listopadu 2013 (viz body 15 a 16 výše) se žalobkyně podrobně vyjádřily ke skutkovým okolnostem uplatněným Radou. Žalobkyně tedy mohly účelně vyjádřit své stanovisko ke skutečnostem zohledněným Radou v jejich neprospěch.
- 177 Rada v dopisech ze dne 27. listopadu 2013 odpověděla konkrétně na vyjádření žalobkyň a odmítla jejich tvrzení. Žalobkyně tedy neprávem uvádí, že Rada nezohlednila jejich vyjádření ani nevysvětlila, z jakých důvodů je zamítla.
- 178 Žalobkyně rovněž neprávem tvrdí, že skutečnost, že jejich vyjádření nejsou obsažena ve spise Rady, znamená, že je Rada nezohlednila při přijetí rozhodnutí o opětovném zařazení na seznamy. Kromě skutečností, které měla Rada k dispozici vůči žalobkyním k odůvodnění svých rozhodnutí o opětovném zařazení, jež jsou obsažena v jejím spise, jim totiž Rada v dopisech ze dne 27. listopadu 2013 vysvětlila, proč jejich vyjádření tato rozhodnutí nezpochybují.
- 179 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, dopisy Rady ze dne 27. listopadu 2013 mimoto neobsahují nové důvody pro rozhodnutí o opětovném zařazení jejich názvu na sporné seznamy, které by se lišily od důvodů uvedených v dopisech s datem buď 22. nebo 30. října 2013 a které byly sděleny před přijetím rozhodnutí o opětovném zařazení na tyto seznamy. Vysvětlení, která Rada poskytla v odpověď na vyjádření žalobkyň, nelze pokládat za nové důvody pro jejich zařazení na seznamy.
- 180 Konečně je třeba uvést, že Rada v dopisech ze dne 27. listopadu 2013 poskytla žalobkyním v odpověď na jejich žádost o přístup ke spisu dokumenty, z nichž vycházela při opětovném zařazení jejich názvu na sporné seznamy (viz body 21 a 22 výše). Podle judikatury citované v bodě 171 výše neměla Rada povinnost poskytnout jim z vlastního podnětu tyto dokumenty před přijetím rozhodnutí o opětovném zařazení na seznamy.
- 181 Z výše uvedeného vyplývá, že Rada neporušila právo žalobkyň na obhajobu a třetí důvod musí být zamítnut.

Ke čtvrtému důvodu, jenž vychází z porušení zásad ochrany legitimního očekávání, právní jistoty, překážky věci pravomocně rozsouzené, zásady ne bis in idem a zásady zákazu diskriminace

- 182 Žalobkyně uvádí, že na základě rozsudku ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453), mohly oprávněně očekávat, že při neexistenci nových tvrzení či důkazů uplatněných Radou nebude jejich název opětovně zařazen na sporné seznamy. Rada tím, že jejich název opětovně zařadila na tyto seznamy, porušila zásady ochrany legitimního očekávání, právní jistoty, překážky věci pravomocně rozsouzené, zásadu *ne bis in idem* a zásadu zákazu diskriminace.

– *K porušení zásady překážky věci pravomocně rozsouzené*

- 183 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury představují zrušující rozsudky unijních soudů poté, kdy se stanou konečnými, překážku věci pravomocně rozsouzené. Tato překážka se nevztahuje pouze na výrok zrušujícího rozsudku, nýbrž i na odůvodnění, které je nezbytnou oporou jeho výroku, a je od něj proto neoddělitelné (viz rozsudek ze dne 5. září 2014, *Éditions Odile Jacob v. Komise*, T-471/11, EU:T:2014:739, bod 56 a citovaná judikatura). Zrušující rozsudek tedy znamená, že autor zrušeného aktu přijme nový akt v souladu nejen s výrokem rozsudku, ale rovněž s odůvodněním, které k němu vedlo a je jeho nezbytnou oporou, přičemž dbá na to, aby tento nový akt nebyl stížen stejnými protiprávnostmi, které byly shledány ve zrušujícím rozsudku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. března 2003, *Interporc v. Komise*, C-41/00 P, EU:C:2003:125, body 29 a 30).
- 184 Překážka věci pravomocně rozsouzené, kterou rozsudek zakládá, se nicméně váže pouze ke skutkovým a právním otázkám, které byly skutečně nebo nutně rozhodnuty (rozsudek ze dne 19. února 1991, *Itálie v. Komise*, C-281/89, EU:C:1991:59, bod 14). Článek 266 SFEU tak zavazuje orgán, jehož akt byl zrušen, pouze v míře nezbytné k zajištění splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku. Autor aktu se může mimoto v novém rozhodnutí dovolávat jiných důvodů, než na kterých bylo založeno jeho první rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. března 2003, *Interporc v. Komise*, C-41/00 P, EU:C:2003:125, body 28 až 32).
- 185 Je třeba uvést, že rozsudek ze dne 16. září 2013, *IRISL* (T-489/10, EU:T:2013:453), nezpochybnil správnost popisu jednání vytýkaných společnosti *IRISL*, tedy tří incidentů souvisejících s přepravou vojenského materiálu v rozporu s odstavcem 5 rezoluce Rady bezpečnosti 1747 (2007), na kterých se tato společnost podílela, ani důkazy týkající se těchto jednání. Tribunál pouze konstatoval, že tato jednání nejsou dostatečná k odůvodnění zařazení názvu *IRISL* na sporné seznamy na základě kritéria týkajícího se osob, které napomáhaly jiné osobě porušovat ustanovení příslušné rezoluce Rady bezpečnosti, a nepředstavují podporu šíření jaderných zbraní ve smyslu kritéria týkajícího se osob, které podporují iránskou jadernou činnost.
- 186 Kritérium, na základě kterého byl název společnosti *IRISL* opětovně zařazen na sporné seznamy rozhodnutím 2013/685 a prováděcím nařízením č. 1203/2013, se přitom liší od kritérií, která Rada uplatnila v aktech zrušených rozsudkem ze dne 16. září 2013, *IRISL* (T-489/10, EU:T:2013:453). Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy Rada tím, že vycházela z nového kritéria, které bylo legálně přijato a odůvodňuje uložení omezujících opatření vůči žalobkyním, nejednala v rozporu s uvedeným rozsudkem.
- 187 Pokud jde o argument žalobkyň, že Rada nemohla vycházet ze stejných tvrzení a stejných důkazů, jaké byly uplatněny na podporu prvního zařazení jejich názvů na sporné seznamy, stačí konstatovat, že Tribunál v rozsudku ze dne 16. září 2013, *IRISL* (T-489/10, EU:T:2013:453), nerozhodoval o otázce, zda tato tvrzení a tyto důkazy mohou odůvodnit zařazení názvu *IRISL* na seznamy na základě nového kritéria zavedeného rozhodnutím 2013/497 a nařízením č. 971/2013.
- 188 Konečně pokud jde o jiné žalobkyně než *IRISL*, Tribunál v bodě 77 uvedeného rozsudku pouze konstatoval, že okolnost, že jsou vlastněny nebo ovládány společností *IRISL* nebo že jednají na její účet, neodůvodňuje, aby byla vůči nim přijata či zachována omezující opatření, neboť společnost *IRISL* nebyla sama platně označena za subjekt podporující šíření jaderných zbraní.
- 189 Vzhledem k tomu, že z výše uvedeného vyplývá, že z rozsudku ze dne 16. září 2013, *IRISL* (T-489/10, EU:T:2013:453), nelze dovodit, že bránil Radě opětovně zařadit název *IRISL* na sporné seznamy z jiného důvodu, než jaký byl zkoumán v uvedeném rozsudku, platí totéž pro ostatní žalobkyně, u kterých je opětovné zařazení jejich názvu na seznamy spjato s opětovným zařazením názvu společnosti *IRISL*.
- 190 Výtku vycházející z porušení zásady překážky věci pravomocně rozsouzené musí být tudíž zamítnuta.

– *K porušení zásad ochrany legitimního očekávání a právní jistoty*

- 191 Je třeba připomenout, že právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání svědčí každému jednotlivci, u kterého vyvolal unijní orgán podložené naděje na základě konkrétních ujištění, které mu poskytl. Nicméně pokud je obezřetný a informovaný hospodářský subjekt s to předvídat přijetí opatření Unie, které se může dotknout jeho zájmů, nemůže se této zásady dovolávat, je-li toto opatření přijato (rozsudky ze dne 22. června 2006, *Belgie a Forum 187 v. Komise*, C-182/03 a C-217/03, EU:C:2006:416, bod 147; ze dne 17. září 2009, *Komise v. Koninklijke FrieslandCampina*, C-519/07 P, EU:C:2009:556, bod 84, a ze dne 16. prosince 2010, *Kahla Thüringen Porzellan v. Komise*, C-537/08 P, EU:C:2010:769, bod 63).
- 192 Pokud jde o kromě toho zásadu právní jistoty, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury tato zásada vyžaduje, aby unijní právní předpisy byly určité a aby jejich použití bylo pro jednotlivce předvídatelné (rozsudky ze dne 22. června 2006, *Belgie a Forum 187 v. Komise*, C-182/03 a C-217/03, EU:C:2006:416, bod 69, a ze dne 14. října 2010, *Nuova Agricast a Cofra v. Komise*, C-67/09 P, EU:C:2010:607, bod 77).
- 193 V projednávané věci je třeba připomenout, jak vyplývá z bodu 189 výše, že Rada mohla na základě rozsudku ze dne 16. září 2013, *IRISL* (T-489/10, EU:T:2013:453), rozhodnout o opětovném zařazení názvů žalobkyn na sporné seznamy. V bodech 81 až 83 uvedeného rozsudku Tribunál zachoval účinky rozhodnutí a nařízení, kterými byly názvy žalobkyn původně zařazeny na sporné seznamy, až do uplynutí lhůty pro podání kasačního opravného prostředku, aby Rada mohla zjištěná porušení zhojit případným přijetím nových omezujících opatření vůči žalobkynám.
- 194 Skutečnost zdůrazněná žalobkyněmi, že Rada nepodala proti rozsudku ze dne 16. září 2013, *IRISL* (T-489/10, EU:T:2013:453), kasační opravný prostředek, u nich nemohla vyvolat podložené naděje, že jejich názvy nebudou opětovně zařazeny na sporné seznamy. Nepodání kasačního opravného prostředku proti uvedenému rozsudku totiž nemohlo být v žádném případě vykládáno tak, že Rada upustila od opětovného zařazení názvu žalobkyn na tyto seznamy, a to tím spíše, že Tribunál v bodě 64 uvedeného rozsudku výslovně uvedl, že Rada může jakožto normotvůrce rozšířit případy, v nichž mohou být omezující opatření přijata.
- 195 Z toho plyne, že žalobkyně nemohly z rozsudku ze dne 16. září 2013, *IRISL* (T-489/10, EU:T:2013:453), dovozovat ujištění, že jejich název nebude opětovně zařazen na sporné seznamy na základě odlišných kritérií, než která byla základem jejich prvního zařazení na seznamy.
- 196 Výtka vycházející z porušení zásad ochrany legitimního očekávání a právní jistoty musí být tudíž zamítnuta.

– *K porušení zásady ne bis in idem*

- 197 Zásada *ne bis in idem*, která je obecnou zásadou unijního práva, jejíž dodržování zajišťuje soud, a která zakazuje, aby téže osobě bylo za stejné protiprávní jednání uloženo více sankcí za účelem ochrany téhož právního zájmu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. ledna 2004, *Aalborg Portland a další v. Komise*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, bod 338), se uplatní v případě sankcí za protiprávní jednání (rozsudek ze dne 27. září 2012, *Itálie v. Komise*, T-257/10, nezveřejněný, EU:T:2012:504, bod 41).
- 198 Stačí připomenout, že podle ustálené judikatury nejsou omezující opatření spočívající ve zmrazení finančních prostředků trestněprávní povahy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. července 2007, *Sison v. Rada*, T-47/03, nezveřejněný, EU:T:2007:207, bod 101, a ze dne 7. prosince 2010, *Fahas v. Rada*, T-49/07, EU:T:2010:499, bod 67). Jelikož majetek zúčastněných osob nebyl zabaven jakožto výnos z trestné činnosti, ale v rámci zajišťujícího opatření zmrazen, nejsou tato opatření trestní sankcí

a není s nimi mimoto spojeno žádné trestněprávní obvinění (rozsudky ze dne 11. července 2007, Sison v. Rada, T-47/03, nezveřejněný, EU:T:2007:207, bod 101, a ze dne 9. prosince 2014, Peftiev v. Rada, T-441/11, nezveřejněný, EU:T:2014:1041, bod 87).

199 Žalobkyně se tudíž nemohou dovolávat porušení této zásady a projednávaná výtky musí být zamítnuta.

– *K porušení zásady zákazu diskriminace*

200 Zásada rovného zacházení, která představuje jednu ze základních právních zásad, podle judikatury brání tomu, aby se srovnatelnými situacemi bylo zacházeno odlišně nebo s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (rozsudek ze dne 14. října 2009, Bank Melli Iran v. Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, bod 56).

201 Stačí uvést, že žalobkyně neuplatňují žádný argument, který by prokazoval, že Rada tuto zásadu porušila, a projednávaná výtky musí být tudíž odmítnuta jako nepřipustná.

202 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtý důvod musí být zamítnut.

K pátému důvodu, jenž vychází z porušení základních práv, zejména práva na vlastnictví a práva na ochranu dobré pověsti, a z porušení zásady proporcionality

203 Žalobkyně uvádí, že opětovné zařazení jejich názvů na sporné seznamy neodůvodněně a nepřiměřeně zasahuje do jejich základních práv, zejména jejich práva na vlastnictví a práva na ochranu jejich dobré pověsti. Opětovné zařazení jejich názvů na sporné seznamy rozhodnutím 2013/685 a prováděcím nařízením č. 1203/2013 vyvolává podle jejich názoru dojem, že podporují šíření jaderných zbraní nebo jsou s ním spojeny, a to v rozporu s tím, jak rozhodl Tribunál v rozsudku ze dne 16. září 2013, IRISL (T-489/10, EU:T:2013:453). Rada v rozhodnutí 2013/685 a prováděcím nařízení č. 1203/2013 neupřesnila, proč je rozhodnutí o opětovném zařazení jejich názvů na seznamy nyní odůvodněno legitimním cílem a je přiměřené tomuto cíli. Rozhodnutí 2013/685 a prováděcí nařízení č. 1203/2013 odkazují na incidenty, ke kterým došlo v roce 2009, což nemá souvislost s cílem ukončit iránský jaderný program, a neuvádějí aktuální důvod pro přijetí rozhodnutí o opětovném zařazení.

204 Základní práva, jichž se dovolávají žalobkyně, tedy právo na vlastnictví a právo na ochranu dobré pověsti, se podle ustálené judikatury netěší v unijním právu absolutní ochraně. Výkon těchto práv může být proto omezen za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným Uníí a nejsou s ohledem na sledovaný cíl nepřiměřeným a neúnosným zásahem do samotné podstaty takto zaručených práv (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. listopadu 2012, Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, bod 121, a ze dne 25. června 2015, Iranian Offshore Engineering & Construction v. Rada, T-95/14, EU:T:2015:433, bod 59).

205 Z ustálené judikatury kromě toho vyplývá, že zásada proporcionality je součástí obecných zásad unijního práva a vyžaduje, aby prostředky zavedené ustanovením unijního práva byly způsobilé k uskutečnění legitimních cílů sledovaných dotyčnou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je k dosažení těchto cílů nezbytné (rozsudky ze dne 15. listopadu 2012, Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, bod 122, a ze dne 25. června 2015, Iranian Offshore Engineering & Construction v. Rada, T-95/14, EU:T:2015:433, bod 60).

206 Je jisté pravda, že práva žalobkyň jsou omezujícími opatřeními, která byla vůči nim přijata, do jisté míry omezena, jelikož nemohou zejména disponovat finančními prostředky, které se případně nacházejí na území Unie nebo v držení jejich občanů, ani převádět finanční prostředky do Unie, ledaže k tomu mají zvláštní povolení. Stejně tak opatření, která se vztahují na žalobkyně, mohou případně ve vztahu k nim vzbuzovat jistou podezíravost nebo nedůvěru u jejich partnerů a zákazníků.

- 207 Avšak z bodů 65 až 77 výše vyplývá, že kritéria použitá Radou jsou v souladu s cílem rozhodnutí 2010/413 a nařízení č. 267/2012, kterým je boj proti šíření jaderných zbraní, a z bodů 116 a 164 výše vyplývá, že Rada správně opětovně zařadila název žalobkynů na sporné seznamy na základě těchto kritérií. Omezení práv žalobkynů, která plynou z tohoto opětovného zařazení, musí být tudíž považována za odůvodněná.
- 208 Nepříznivé následky, které má pro žalobkyně opětovné zařazení jejich názvů na sporné seznamy, nejsou nepřiměřené cíli, který spočívá v zachování míru a mezinárodní bezpečnosti a který sledují rozhodnutí 2013/685 a prováděcí nařízení č. 1203/2013.
- 209 Konečně je třeba uvést, že Rada netvrdí, že samy žalobkyně jsou zapojeny do šíření jaderných zbraní. Nejsou tedy osobně spojovány s jednáními, jež vykazují riziko pro mír a mezinárodní bezpečnost, takže míra nedůvěry vůči nim vyvolaná je z tohoto důvodu nízká.
- 210 Z toho plyne, že opětovné zařazení názvu žalobkynů na sporné seznamy nezasahuje nepřiměřeně do jejich práva na vlastnictví a na ochranu dobré pověsti.
- 211 Pátý důvod musí být tudíž zamítnut.
- 212 Z výše uvedeného vyplývá, že žaloba podaná ve věci T-87/14 musí být zamítnuta.

K nákladům řízení

- 213 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 214 Podle čl. 138 odst. 1 prvního pododstavce uvedeného jednacího řádu nesou orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení.
- 215 Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit povinnost nést vlastní náklady řízení a nahradit náklady řízení vynaložené Radou.
- 216 Komise ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloby se zamítají.**
- 2) **Islamic Republic of Iran Shipping Lines a další žalobkyně, jejichž názvy jsou uvedeny v příloze, ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou Evropské unie.**
- 3) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 17. února 2017.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	5
Právní otázky	6
1. K věci T-14/14	6
K návrhu na částečné zrušení rozhodnutí 2013/497	7
K návrhu na částečné zrušení nařízení č. 971/2013	8
2. K věci T-87/14	9
K námitce protiprávnosti	9
K prvnímu důvodu, jenž vychází z neexistence právního základu	10
– Pokud jde o IRISL	11
– Pokud jde o ostatní žalobkyně	12
K druhému důvodu, jenž vychází z porušení legitimního očekávání žalobkyň, jakož i zásad právní jistoty, <i>ne bis in idem</i> a překážky věci pravomocně rozsouzené	12
Ke třetímu důvodu, jenž vychází ze zneužití pravomoci	14
Ke čtvrtému důvodu, jenž vychází z porušení práva na obhajobu	14
K pátému důvodu, jenž vychází z porušení základních práv, zejména práva na vlastnictví a práva na ochranu dobré pověsti	14
K návrhu na zrušení rozhodnutí 2013/685 a prováděcího nařízení č. 1203/2013 v rozsahu, v němž se tyto akty týkají žalobkyň	15
K prvnímu důvodu, jenž vychází z neexistence právního základu	15
Ke druhému důvodu, jenž vychází ze zjevně nesprávných posouzení, jichž se dopustila Rada	15
– Pokud jde o IRISL	16
– Pokud jde o ostatní žalobkyně	18
Ke třetímu důvodu, jenž vychází z porušení práva na obhajobu	21
Ke čtvrtému důvodu, jenž vychází z porušení zásad ochrany legitimního očekávání, právní jistoty, překážky věci pravomocně rozsouzené, zásady <i>ne bis in idem</i> a zásady zákazu diskriminace	22
– K porušení zásady překážky věci pravomocně rozsouzené	23
– K porušení zásad ochrany legitimního očekávání a právní jistoty	24

– K porušení zásady <i>ne bis in idem</i>	24
– K porušení zásady zákazu diskriminace	25
K pátému důvodu, jenž vychází z porušení základních práv, zejména práva na vlastnictví a práva na ochranu dobré pověsti, a z porušení zásady proporcionality	25
K nákladům řízení	26

Příloha

Hafize Darya Shipping Co., se sídlem v Teheránu (Írán),

Khazar Sea Shipping Lines Co., se sídlem v Anzali Free Zone (Írán),

IRISL Europe GmbH, se sídlem v Hamburku (Německo),

Qeshm Marine Services & Engineering Co., se sídlem v Qeshm (Írán),

Irano Misr Shipping Co., se sídlem v Teheránu,

Safirán Payam Darya Shipping Co., se sídlem v Teheránu,

Marine Information Technology Development Co., se sídlem v Teheránu,

Rahbaran Omid Darya Ship Management Co., se sídlem v Teheránu,

Hoopad Darya Shipping Agency, se sídlem v Teheránu,

Valfajr Shipping Co., se sídlem v Teheránu.